Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL X Nr. 45 | VINERI 24 SEPTEMBRIE 1954 | 4 PAGINI, 25 BANI

In întîmpinarea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

Constituirea comitetelor de sărbătorire a Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice

In centrele regionale și raionale din întreaga țară a avut loc, într-un cadru festiv, constituirea comitetelor de sărbătorire a Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice.

Din aceste comitete fac parte reprezentanți ai organizațiilor de partid, ai organizațiilor de masă, personalități ale vieții publice și culturale, fruntași în producție, etc.

Astfel, în regiunea Timișoara, din comitetul de sărbătorire fac parte: V. Patilineț, prim-secretar al comitetului regional P.M.R.; I. Beliger, rectorul Institutului Politehnic; Alex. Jobleanu, președintele Filialei din Timișoara a Uniunii Scriitorilor; N. Dragomir, directorul Institutului de Medicină, Dobre Marin, fruntaș în întrecerea socialistă de la uzinele de utilaj petrolifer Reșița; Toth Ștefan, colectivist fruntaș de la gospodăria agricolă colectivă Deta; V. Ghebeda, profesor emerit al R.P.R.; Vera Mihoc, țesătoare fruntașă de la „Industria Linei"-Timișoara; Dan Radu Ionescu, artist emerit al R.P.R.; Coriolan Drăgulescu, decanul facultății de chimie, președintele comitetului regional A.R.L.U.S., N. Cîmpeanu, redactor șef al ziarului „Drapelul roșu", ș.a.

In Orașul Stalin, ședința de constituire a fost prezidată de tov. Gh. Nițescu, directorul Institutului de Mecanică, președintele comitetului regional A.R.L.U.S. In comitet au intrat reprezentanți ai vieții publice și culturale, activiști ai organizațiilor de masă ș.a. cum sînt: Augustin Gheorghe, prim secretar al comitetului regional P.M.R.; Petre Boieriu, director al întreprinderii regionale cinematografice; V. Cigalia, artistă emerită a R.P.R.; Ion Gîrceag, președintele gospodăriei agricole colective Hărman; Ene Ștefan, secretarul comitetului regional A.R.L.U.S. ș.a.

La Bacău, din comitetul regional de sărbătorire a Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice fac parte: D-tru Berezimschi, prim-secretar al comitetului regional P.M.R.; Ion Coman, directorul Teatrului de Stat din Bacău; Alexandru Frățilă, miner fruntaș din Comănești; Ștefan Gabir, inginer petrolist, laureat al Premiului de Stat; Nichita Bistriceanu, scriitor; Octav Popescu, învățător emerit al R.P.R.; Andrei Voicu, prim-secretar al comitetului regional U.T.M. ș.a.

La Craiova, printre membrii comitetului se află: Ion. Lungu, rectorul Institutului Agronomic; Iulian Baluș, directorul spitalului de stat din Tg. Jiu, președintele comitetului raional A.R.L.U.S. Tg. Jiu; Nicolae Julea, profesor, compozitor; Ion Mucioniu, președintele comitetului regional de cultură fizică și sport, ș.a.

Printre membrii comitetului din Arad se află Nicolae Boboc, directorul Filarmonicii de Stat din Arad; Hilde Medici, fruntașă în întrecerea socialistă de la fabrica „Teba"; Vasile Voichiță, șef de brigadă de tractoare, Erou al Muncii Socialiste ș.a.

La Suceava au intrat în comitet: Ene Turcan, prim-secretar al comitetului regional P.M.R.; Irimia Pardău, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale; Ion Dumitru, președintele comitetului executiv al sfatului popular regional; Toader Rodinciuc, țăran muncitor, fruntaș în aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, din comuna Pătrăuți; Dragoș Vicol, scriitor, ș.a.

In cadrul ședințelor de constituire, s-au luat în discuție planurile de acțiune ce se vor desfășura în regiunile și raioanele respective în cadrul Lunii Prieteniei și s-au luat măsuri care să asigure buna desfășurare a acestor acțiuni.

Intense pregătiri în cercurile A.R.L.U.S.

In această perioadă, din preajma Lunii Prieteniei, în cadrul organizațiilor A.R.L.U.S. se desfășoară o vie activitate de pregătire a acțiunilor ce vor avea loc cu prilejul măreței sărbători a prieteniei.

In ultima vreme, principalul obiectiv al activității comitetelor regionale și raionale A.R.L.U.S. a fost organizarea de dezbateri largi, în ședințe plenare cu președinții cercurilor, a planului de acțiuni ce se vor desfășura în cadrul Lunii Prieteniei.

Astfel, comitetul orășenesc A.R.L.U.S. din Orașul Stalin a prelucrat de curînd planul său de acțiuni cu birourile a 52 de cercuri. La această ședință, au luat cuvîntul numeroși președinți și membri ai birourilor cercurilor, aducînd propuneri prețioase în legătură cu organizarea apropiatei sărbători a prieteniei romîno-sovietice.

Cu acest prilej, comitetul A.R.L.U.S. de la uzinele „Steagul roșu" a chemat la întrecere celelalte cercuri din oraș, propunînd următoarele obiective: buna organizare a manifestărilor din Luna Prieteniei, manifestări care să cuprindă: conferințe cu teme cît mai interesante și de calitate, convorbiri pe marginea celor mai noi metode sovietice; jurnale de actualități sovietice în cadrul cărora să fie atrași cei mai competenți tovarăși din fabrică sau instituție. In afară de aceasta, s-a mai propus ridicarea la un nivel mai înalt a activității de agitație vizuală, antrenarea în muncă a unui larg activ obștesc ș.a.

In regiunea Timișoara, în afară de ședințele plenare cu președinții cercurilor A.R.L.U.S., care au avut loc în centrele raionale, s-a mai antrenat un larg activ obștesc pe lîngă fiecare comitet raional, în scopul de a instrui și îndruma întregul activ din cercuri cu privire la sarcinile ce revin organizațiilor A.R.L.U.S. în cadrul Lunii Prieteniei.

Concursul de creație populară a ajuns în faza finală

Concursul de creație populară cu tema „Prietenia Romîno-Sovietică", organizat de Consiliul General A.R.L.U.S. împreună cu Ministerul Culturii (Casa Centrală a Creației Populare și Direcția Generală a Așezămintelor Culturale), în colaborare cu organizațiile de masă și o seamă de instituții culturale, în cinstea zilei de 23 August, și cu prilejul sărbătoririi a 10 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului, a ajuns în faza finală.

In ultimele două săptămîni, în centrele regionale au fost deschise expoziții cu obiecte din cadrul concursului de creație populară. Au fost prezentate sute de diferite obiecte executate din lemn, ceramică, metal sau piele, picturi și sculpturi, costume populare, cusături și broderii, pe tema prieteniei romîno-sovietice.

Printre cele mai mari expoziții se numără cele din Cluj, Orașul Stalin, București, Iași, Timișoara, ș.a.

Expozițiile concursului de creație populară se bucură de o deosebită atenție din partea vizitatorilor. Expoziția din Timișoara, de pildă, a fost vizitată zilnic de 2.500—3.000 de persoane, iar cea din Arad, a înregistrat 8.000 de vizitatori.

Impresii de neuitat

Prof. V. S. JIANU
artist emerit al R.P.R.

A vizita Țara Socialismului victorios, unde arta, alături de celelalte manifestări ale geniului omenesc, a atins culmi nemaicunoscute în istorie, este fără îndoială unul din evenimentele cele mai de seamă din viața unui artist. Este lesne de înțeles bucuria și emoția pe care am resimțit-o în preajma călătoriei în U.R.S.S.

Invitată în cadrul manifestărilor de sărbătorire a împlinirii celor 10 ani de la eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică, delegația noastră alcătuită din Zenaida Pally, Cornelia Gavrilescu, Gaby Grubea, Dinu Bădescu, Dagobert Bucholtz, Valentin Gheorghiu și Radu Aldulescu, a dat un număr însemnat de concerte în cîteva din principalele orașe ale Uniunii Sovietice.

Am avut recitaluri și concerte de muzică de cameră în Moscova, Leningrad și Minsk. In fiecare din orașele acestea mari și neasemuit de frumoase, am întîlnit prieteni, am întîlnit muzicieni care ne-au primit cu brațele încărcate de flori și cu inimile pline de dragoste. Am cunoscut un public cald și entuziast, adînc prețuitor de muzică, în săli de o mărime și o frumusețe de care ne vom aduce întotdeauna aminte. Chipul entuziast în care acest public a apreciat programul nostru e cu neputință să fie exprimat prin cuvinte, așa cum nu poate să încapă în vorbe atît de prietenească ospitalitate a poporului sovietic. Prietenia plină de dragoste a oamenilor sovietici, care ne-au întîmpinat sărbătorește oriișunde ne-am dus, a fost încă odată dovada inimii largi și calde a poporului care ne-a dezrobit și ne ajută să ne clădim o viață nouă.

Deși pînă la deschiderea obișnuită a stagiunii de concerte mai erau cîteva săptămîni, totuși publicul sovietic, — care poartă un deosebit interes manifestărilor muzicale, — la ivirea afișelor ce anunțau concertele oaspeților veniți din R.P.R. a umplut sălile pînă la ultimul loc. O dorință atît de vie de a ne asculta și cunoaște muzica, un entuziasm și o prețuire atît de deosebite, rar mi-a fost dat să întîlnesc. E lesne de închipuit cu cîtă dragoste dar și cu cîtă răspundere ne prezentam în fața acestui public. Dar și cîtă bucurie după fiecare concert, după fiecare biruință, cînd ascultătorii ne așteptau și în afara sălii, acoperindu-ne, în aplauze nesfîrșite, mașinile cu buchete de flori!

Intîlnirile cu publicul sovietic deveneau prețuindeni clipe înălțătoare de manifestare a prieteniei reciproce, de dorință reciprocă de a ne întîlni din nou și cît de curînd Silința de a arăta prietenilor noștri sovietici, cît putem mai bine, unele aspecte ale artei muzicale interpretative din patria noastră, ne-a fost pe deplin răsplătită de înalta solicitudine și prețuire ce am întîlnit-o, nu numai la publicul ascultător, ci și în critica muzicală din U.R.S.S. Artiștii noștri nu pot uita cuvintele de sinceră prețuire, bunăoară, ale valorosului compozitor I. Dzerjinski, care a scris o cronică în ziarul „Sovetskaia Kultura" despre concertele noastre date la Leningrad. Citez cîteva cuvinte de la sfîrșitul acelei cronici, care mi s-au încrustat cu deosebire în inimă: „Nădăjduiesc că artiștii romîni vor fi oaspeți frecvenți ai U.R.S.S. Noi vom fi bucuroși de fiecare întîlnire cu dînșii".

Dar cîtă bucurie am simțit noi toți, cînd am asistat la spectacolele de operă și de balet! Intr-adevăr, unde mai găsești o asemănare a perfecțiunii și splendorii baletelor sovietice, a artei profunde în interpretarea unor creații ca „Lacul lebedelor", „Don Quijote", „Esmeralda"? Unde mai poți auzi cîntate cu atîta măiestrie operele minunate cum sînt „Dama de Pică" sau „Ruslan și Ludmila"? Realizările artiștilor sovietici sînt, fără îndoială, și în această privință, piscuri ale artei, neatinse de nimeni altcineva. Am fost la Teatrul Mare de Operă și Balet, am fost și la Teatrul „Stanislavski" și peste tot înalta măiestrie m-a înflăcărat, peste tot m-am simțit stăpînit de emoții artistice atît de adînci, cărora nu le pot găsi expresie în cuvinte.

Cu fiecare spectacol ce l-am văzut am avut senzația că mă aflu în cadrul unei mari sărbători. Cum s-ar putea uita de pildă baletul „Lacul lebedelor" în regia lui Burgmeister, care prin realizările sale întrece orice închipuire!

Dar arta cu care ne-au fermecat ochii și sufletul prin perfecția jocului și tehnica nemaiîntîlnită a dansului balerina Plisețkaia, Cicinadze, Klein, Sorokin și alții! Aici, la Teatrul „Stanislavski", am avut bucuria să întîlnim pe un vechi prieten de-al nostru, maestrul Bain, distins muzician și șef de orchestră al acestui teatru, cu care ne-am întreținut multe ceasuri într-o caldă atmosferă de prietenie!

Cu prilejul acestei vizite de neuitat am avut fericirea de a cunoaște și alte minunate realizări din U.R.S.S., alte comori de artă umană. E destul să vezi galeriile Tretiakov, să admiri arta neasemuitului Kremlin, să vizitezi acele opere de artă care sînt stațiile metroului, unde înalta măiestrie artistică se contopește cu o tehnică superioară, — ca să-ți poți da seama de nivelul deosebit de înalt la care au ajuns gustul estetic și cultura omului sovietic, constructor al comunismului.

Chiar și o simplă plimbare prin Moscova îți copleșește sufletul cu sentimente înălțătoare. Cu ce poți măsura bucuria pe care ți-o dă prezența în această capitală a lumii progresiste?

De la întemeierea Moscovei s-au scurs opt veacuri. De la cea dintîi cetate a Kremlinului, întemeiată de cneazul Igor Dolgorukii și pînă la realizările edilitare de astăzi, de o măreție uluitoare — case înalte ce se întind pe spații neînchipuit de mari, instituții de cultură ca Universitatea Lomonosov, metroul, Expoziția Agricolă ca și atîtea altele, — sînt toate laolaltă o limpede dovadă a puterii uriașe de muncă și a sentimentului de înalt și cald patriotism, pe care oamenii sovietici îl au pentru țara lor. In avîntul actual de construire a unor edificii de uimitoare proporții și frumusețe, poporul sovietic își croiește cu mîinile sale drum larg și luminos către viitor. Prin toate aceste realizări minunate în domeniul artei, ca și în acelea ale reconstruirii și înfrumusețării orașelor, am cunoscut forța și geniul creator al poporului sovietic.

Am fost și la Leningrad. Înfățișarea, minunată și ea, a orașului lui Lenin diferă mult de cea a Moscovei. Leningradul, în totalitatea sa, este o operă de artă, o realizare a geniului omului rus care îmbină într-o armonie fără seamăn cele mai diferite arte umane. Edificiile, podoabele statuare, cupolele aurite ce se profilează măreț pe cerul albastru, frumosul riu Neva, parcurile înverzite atît de întinse și minunat rînduite, canalele cu diguri de piatră ce amintesc adeseori de Veneția, Marea Baltică, Golful Finic și Peterhofuł, bogatul Ermitaj, fac din acest minunat oraș al Uniunii Sovietice, unul din cele mai frumoase colțuri ale lumii.

Putința de a privi aceste frumusețe a fost, pentru noi, unul din cele mai prețioase daruri prilejuite de vizita în Uniunea Sovietică. Nu mă îndoiesc că această covîrșitoare influență spirituală — urmare a celor văzute — nu va zăbovi să-și dea roadele și în munca noastră de creație și interpretare.

De aceea, mulțumim cu recunoștință poporului sovietic, creator al atîtor valori de artă, poporului care ne-a primit cu atîta dragoste, mulțumim partidului și guvernului nostru, care ne-au acordat cinstea de a reprezenta țara în Uniunea Sovietică.

Incîntați de toate cele cîte le-am văzut, bucuroși de trainicele legături de prietenie ce le-am strîns și mai puternic, ca și de prețuirea ce ni s-a arătat de către poporul sovietic, dorim ca colaborarea artistică între poporul nostru și cel sovietic să devină din ce în ce mai intensă și mai rodnică.

Documente contemporane

Epopeea măreață a luptei pentru desțelenirea unor întinse suprafețe de pămînt, care se desfășoară astăzi în Uniunea Sovietică, este urmărită cu interes și dragoste de către oamenii muncii din țara noastră. Milioane de hectare de pămînt sînt redate culturilor cerealiere și altor culturi, pentru îmbelșugarea vieții oamenilor sovietici.

Succesele obținute de cei peste 150 de mii de muncitori calificați din industrie, S.M.T. și sovhozuri — participanți la această operă, au creat condițiile depășirii considerabile a planului pe anul 1954, astfel încît în acest an va fi desțelenită o suprafață de cel puțin 15 milioane hectare, în loc de 13 milioane, cum prevedea planul inițial.

Fotografiile alăturate, luate în sovhozul „Kairacti" din Kazahstan, vorbesc cu forța unor documente despre marea capacitate creatoare a oamenilor care construiesc comunismul.

In prima fotografie, luată în luna aprilie a acestui an, tractoarele taie brazdă adîncă, înconjurate de pustiul pămînturilor fără rod. In luna mai a apărut o primă așezare muncitorească a sovhozului „Kairacti". Ea era alcătuită doar din corturi, dar locuitorii acestei așezări munceau cu fermitate pentru a face rodnice pămînturile din jur. A treia fotografie a fost luată în luna iunie, la un interval de numai 2 luni de la prima fotografie. In acest timp, așezarea muncitorilor sovhozului și-a schimbat cu totul aspectul. Au fost ridicate un număr însemnat de locuințe confortabile, a fost organizată viața obștească a lucrătorilor, a răsărit o vegetație bogată, înconjurînd cu un frumos brîu verde așezarea.

Pe rîul Kama

In apropierea marii hidrocentrale, riul Kama se domolește tot mai mult și, însfîrșit, parcă încremenește, întîlnind un obstacol de netrecut — barajul în „bieful aval", apa clocotește ca într-un cazan. Smulgîndu-se în rotocoale galbene-verzui de sub porțile întredeschise ale stăvilarului, ea se lovește cu furie de pilonii uriași.

Deasupra barajului, se înalță două turnuri originale — două macarale puternice. Ele servesc la manevrarea porților grele de metal care astupă deschiderea barajului; cu ajutorul lor, se mai montează turbinele și generatoarele hidrocentralei. In jurul barajului, se văd deocamdată o mulțime de macarale; ele transportă diferite materiale de construcție. Deasupra porților digului deversor, se construiesc încăperile în care va fi concentrată comanda stațiunii.

Mai departe, se întinde digul de pămînt care astupă nu numai albia Kamei, ci și o parte din albia principală, pînă la ecluze. Lungimea întregului front de construcții care reține năvala apei atinge doi kilometri și jumătate. De pe țărmul bazinului artificial — al „mării Kamei" — și pînă la Sverdlovsk, pe o întindere de 350 km, se construiește o linie de înaltă tensiune pentru transportul energiei electrice.

Zilele acestea, se va deschide o nouă pagină în viața riului Kama din Ural: hidrocentrala de pe Kama, una din cele patruzeci de mari hidrocentrale raionale care se construiesc în prezent în Uniunea Sovietică, va da primii kilowați de curent industrial.

Celui care vizitează întîia oară șantierul acestei hidrocentrale, i s-ar părea oarecum curios faptul că, dacă pe riul Kama se vede bine digul, în schimb pe țărm nu se văd nici urme de clădire pentru stațiunea hidroelectrică. Astfel de clădire nici nu va exista aici! Pentru a găsi, de pildă, generatorul, trebuie să cobori la o adîncime de peste zece metri sub nivelul apei „bieflui amonte". Toate mașinile se află în deschiderile barajului. Acest tip de hidrocentrală cu sala de mașini construită în dig și cu celelalte încăperi pentru agregate, așezate sub apă, se numește hidrocentrală combinată. Astfel de hidrocentrale se construiesc și pe alte fluvii mari, în deosebi pe Angara.

A trecut multă vreme de cînd au intrat în funcțiune o serie de hidrocentrale din sistemul „Volga cea mare". Acestora li se adaugă acum și hidrocentrala de pe Kama.

Astfel se înfăptuiește unul dintre cele mai mari visuri ale poporului sovietic — reconstrucția radicală a Volgăi, marele fluviu rusesc.

Muncitorii își construiesc case individuale

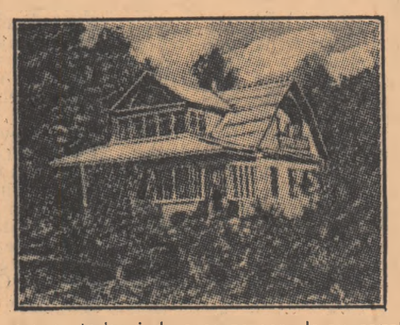

La Kaunas, se desfășoară pe scară largă construcția de locuințe individuale. In raionul Petrasunai — cel mai mare raion industrial al orașului — crește o stradă nouă, Amaliu. Pe această stradă se află aproape treizeci de case pe care le-au construit cu ajutorul creditului de stat muncitorii fabricii de hîrtie „Iuleaus Ianonio".

Acum, alți 50 de muncitori ai fabricii își construiesc case noi.

In Viliampol — un alt raion industrial al orașului își construiesc case individuale muncitorii și funcționarii întreprinderilor industriei alimentare și textile. Pe locuri virane au fost construite cîteva cartiere cu case de locuit, înălțate pe cont propriu de locuitorii orașului. In apropierea cringului de stejari de pe Zelenaia Gora își fac case noi profesori, medici, lucrători științifici.

In cursul acestui an, 1.500 de cetățeni își construiesc case proprii. Sînt muncitorii și funcționarii de la fabrica „Iuleaus Ianonio", de la fabrica de textile „Drobe", „Kauno Audineai", „Lima" și de la alte întreprinderi industriale și organizații din oraș.

Tractoare fără tractoriști

In capătul unui ogor, lîngă drum, stau niște mașini asemănătoare la înfățișare cu troleibuzul, numai că sînt mai mici și n-au geamuri. Loc pentru șofer, are numai prima mașină. Partea frontală a celorlalte mașini, în care deobicei se află geamul de control are o deschizătură lungă și îngustă.

Prima mașină pornește. Ea e urmată și de celelalte. Mașina din față cotește la dreapta și toate celelalte fac la fel. Oare cine conduce aceste mașini?

Șoferul, cînd pornește motorul, aprinde și farul din spate; mănunchiul de raze al acestuia bate în fruntea tractorului următor, iar ochii electrici — fotoelementele, ascunse în deschizătură — dau „comanda" motorului, care la rîndul său aprinde farul din spate al mașinii.

Acest model de tractor electric a fost făcut de elevii școlii de meserii nr. 52 din Leningrad. Tinerii inventatori Valentin Kurakin, Nikolai Demidov, Boris Tarakanov și alții au dat dovadă de mult spirit inventiv și pricepere. Ei au lucrat un an întreg la schema tractorului electric, au construit mai întîi un model, apoi altul, mai perfecționat. El poate fi văzut la Expoziția unională a lucrărilor elevilor de la școlile profesionale din Moscova.

Vizitatorul apropie de modelul tractorului un bec electric aprins și tractorul începe să se miște. Autorii modelului sînt încredințați că nu e departe timpul cînd un tractorist va conduce zece și chiar mai multe mașini, cu ajutorul dispozitivelor de telecomandă cu fotoelemente.

Bătrînețe fericită

Grigori Ivanovici Gliantev a muncit timp de 70 de ani la întreprinderile din Moscova. Astăzi, el are 88 de ani și firește a încetat de mult să mai muncească. Soția și feciorii lui au murit de multă vreme. Grigori Ivanovici a rămas absolut singur.

Evdokia Filipovna Bulanova n-are de asemenea nici un fel de rude. Ea a împlinit 92 de ani și a muncit aproape 50 de ani în calitate de filatoare la combinatul „Triohgornaia Manufactura".

Unde și cum trăiesc acești veterani ai muncii? Cine le poartă de grijă?

In apropiere de combinatul „Triohgornaia Manufactura" se află o casă mare înconjurată de copaci umbroși. Este casa celor bătrîni. Acolo locuiește Grigori Ivanovici Gliantev, Evdokia Filipovna Bulanova și încă 39 de oameni, foști muncitori ai combinatului. Le-au fost create toate condițiile pentru o viață liniștită, lipsită de griji.

El primesc întreținerea completă și gratuită din partea statului. Pentru întreținerea fiecărula din ei se alocă aproape 600 de ruble pe lună. Medici și surori medicale le oferă asistență medicală calificată.

In fiecare seară, locatarii casei se adună în fața televizorului. Deseori, după vizionarea unui film, a unei piese, se nasc discuții aprinse. Locatarii sînt vizitați de diferite cercuri artistice de amatori, care dau spectacole, iar lectorii Asociației pentru răspîndirea cunoștințelor politice și științifice, țin prelegeri pe diferite teme. Se organizează excursii prin muzee. 16 oameni au făcut o excursie pe canalul Volga-Don, iar acum alții se pregătesc să viziteze Expoziția Agricolă Unională.

In Uniunea Sovietică funcționează sute de case pentru invalizi și veteranii muncii. Numai în R.S.F.S.R. numărul acestor case se ridică la 450. Unele din ele sînt foarte mari, numărînd peste 1.000 de locatari. In asemenea case au fost create cluburi, biblioteci, săli de cinematograf, lectorate.

In prezent, se află în curs de construcție o mulțime de case pentru invalizi și bătrîni. Ele vor fi înzestrate cu tot confortul necesar: camere frumos mobilate, încălzire centrală, canalizare, lumină electrică, radio, cabinete medicale etc. In aceste case noi se vor muta în cursul anului peste 7.000 de locatari.

Inimă înflăcărată

La a 50-a aniversare a naşterii lui Nikolai Ostrovski

Un monument nepieritor

MIHAI NOVICOV

Puţini scriitori ai lumii stăpînesc în asemenea măsură conştiinţa tineretului ca Nikolai Ostrovski. Deşi au trecut peste 20 de ani de la apariţia romanelor sale, nici „Aşa s-a călit oţelul", nici „Născuţi în furtună" n-au pierdut nimic din prospeţimea lor. În U.R.S.S., cărţile lui Ostrovski sînt reeditate în sute de mii de exemplare. Şi nu numai în Uniunea Sovietică. Pavka Korceaghin şi-a cîştigat irevocabil locul de „cel mai bun prieten" al tinerilor luptători din lumea întreagă. La noi în ţară, „Aşa s-a călit oţelul" a fost tipărit, pînă acum, de cinci ori. O ediţie nouă, festivă, prilejuită de împlinirea a 50 de ani de la naşterea lui Ostrovski, se află în pregătire.

Opera lui Ostrovski dobîndeşte cu trecerea anilor o strălucire din ce în ce mai nouă, pentru că răspunde cu o ascuţime rar întîlnită celor mai vitale probleme ale epocii noastre. Într-una din cuvîntările ţinute în ultimii ani ai vieţii, Ostrovski s-a asemuit cu o picătură de apă în care se oglindeşte soarele: aşa cum în stropul de apă se reflectă soarele, tot astfel, în el, în Ostrovski, se reflectă partidul. Imaginea e deosebit de grăitoare pentru opera sa. Într-adevăr, o picătură de apă, în care se oglindeşte — ca într-un focar — întreaga măreţie a epocii de construire a socialismului!

Lupta dintre cele două lumi — iată care ar putea să fie caracterizarea cea mai sumară dar şi cea mai completă a acestei epoci. Lumea veche, a exploatării şi batjocoririi omului, se prăbuşeşte. Pe cenuşele ei se ridică o lume nouă. E lumea libertăţii şi a înfloririi neîngrădite a forţelor creatoare ale omului.

Printre scriitorii care au lăsat tablouri de artă puternice şi convingătoare ale uriaşului proces revoluţionar, aşa cum se reflectă el pînă şi în cele mai ascunse colţişoare ale sufletului omenesc, se numără în primele rînduri Ostrovski. Opera sa răscoleşte pînă-n adînc sufletele cititorilor, pentru că răsunde în spiritul idealurilor celor mai noi, la cea mai veche întrebare a omului: în ce constă fericirea? Care este drumul spre ea?

Lupta de idei, ce se desfăşoară astăzi în lume, e purtată de fapt în jurul răspunsului la această întrebare. De partea cealaltă a baricadei, tot felul de pretinşi filozofi, scriitori şi artişti vînduţi sacului cu bani caută să convingă pe oamenii simpli că secretul fericirii ar consta în putinţa de a-ţi satisface pornirile şi plăcerile trecătoare, în putinţa de a înşela cît mai iscusit pe cei din jur. Literatura şi arta burgheză răspîndesc în fel şi chip concepţia animalică după care omul este o vietate vicioasă prin natura ei şi, ca atare, orice crimă împotriva omului este justificată moraliceşte. După ei, oamenii se împart în „tari" şi „slabi". Rolul celor „tari" este să batjocorească pe cei „slabi" iar al acestora să tacă, să rabde, sau cel mult să cerşească un crîmpei de îngăduinţă. Aceasta ar fi „secretul fericirii". Iar drumul ei e crima, însăilăciunea, individualismul feroce, războaiele de agresiune, omorîrea nepedepsită a milioanelor de copii, femei, bătrîni.

Împotriva acestei ideologii înjositoare se ridică lumea însufleţită de idealurile socialismului. Lupta revoluţionară a clasei muncitoare a deschis omenirii perspectiva unei fericiri noi şi neasemuit de frumoase. A te înălţa mereu în împlinirea datoriei obşteşti, a da zi de zi tot mai mult pentru cauza cea mare a libertăţii omului, iată adevăratul „secret al fericirii". Printre oamenii care şi-au închinat întreaga viaţă luptei pentru triumful unei astfel de fericiri se numără şi Ostrovski. Intrat în rîndurile Armatei Roşii de la vîrsta de 15 ani, rănit de cîteva ori, Ostrovski nu şi-a precupeţit eforturile nici după aceea, pe diferitele fronturi ale construcţiei socialismului. Iar cînd boala l-a doborît şi l-a ţintuit la pat, el a continuat să lupte pentru fericire cu singura armă care i-a mai rămas: cu pana. Pentru Ostrovski, creaţia literară era continuarea firească şi necesară a luptei politice de pînă atunci. În această deosebită însuşire se cuprinde secretul superiorităţii artistice şi al trăiniciei operei lui Ostrovski.

În persoana lui, vedem scriitorul a cărui viaţă şi operă sînt indisolubil legate, alcătuiesc un întreg. Eroismul luptătorului ilustrează şi confirmă înflăcărata pledoarie a scriitorului. „Omul care a învins moartea" — aşa l-a numit pe Ostrovski, Romain Rolland. Pentru această nemaiîntîlnită biruinţă, l-au îndrăgit contemporanii şi-l iubesc cu atîta pasiune urmaşii. Căci orice capitol, orice imagine, orice rînd din opera sa este un glonţ îndreptat împotriva duşmanilor omului.

Astăzi, omul muncitor în Republica Populară Română îşi măsoară destoinicia în primul rînd după importanţa aportului său la marea cauză comună de construire a unei lumi noi. Pentru omul crescut de timpurile noi, dorinţa cea mai arzătoare a vieţii, însăşi raţiunea existenţei este de a munci cît mai bine pentru propăşirea patriei sale libere. Sentimentul dominant al vieţii sale înaintrice este dragostea fierbinte pentru această cauză. Deopotrivă cu acest simţămînt în sufletul lui clocoteşte ura împotriva duşmanilor patriei, împotriva tuturor deprinderilor şi obiceiurilor moştenite de la vechiul regim, împotriva tuturor piedicilor care frînează mersul înainte, către propăşirea, către fericirea poporului.

De aceea, pentru omul nou, principala măsură de valoare a unei lucrări literare este gradul în care îl ajută să zidească nou şi să zdrobească vechiul. Opera lui Ostrovski ar putea fi asemuită cu un adevărat manual al celei mai înaintate ştiinţe de zidire a noului. Figurile eroice din romanele marelui scriitor sovietic nu sînt numai chipuri de o rară frumuseţe morală, dar şi adevărate modele de comportare în viaţă în spiritul ideologiei revoluţionare a umanismului socialist. Pavel Korceaghin, prin pilda vieţii sale, îndeamnă pe oameni să nu dea înapoi în faţa nici unei greutăţi. Cînd duşmanul te respinge de saisprezece ori, trebuie să mergi a şaptesprezecea oară la atac şi să cucereşti cetatea. Cînd o construcţie ce ţi-a fost încredinţată de către partid nu poate fi sfîrşită la termenul stabilit, trebuie s-o isprăveşti totuşi înainte de termen, pentru că o atare sarcină nu poate să nu fie împlinită. Chiar şi atunci cînd viaţa devine de nesuportat, trebuie să ştii s-o trăieşti aşa încît să rămîi util cauzei eliberării omului. Acestea sînt poruncile lui Pavel Korceaghin. Şi nu numai ale lui Pavel, dar şi ale lui Juhrai şi ale lui Semea Burlak sau ale Ritei Ustinovici şi ale lui Ptaha, Sasa, Raymond, ca şi ale altor tineri „născuţi în furtună".

Eroii lui Ostrovski sînt victorioşi. Iar a fi victorios în lupta pentru triumful socialismului nu este oare, astăzi, cel mai scump ideal al fiecărui om iubitor de oameni? Nu este însă atît de uşor să fii victorios. Izbînda presupune sacrificii. La cîte grele încercări nu supune viaţa pe eroii lui Ostrovski! Dacă ei izbîndesc totuşi, asta se datoreşte în primul rînd caracterelor lor, în care domină o trăsătură comună: lipsa de teamă în faţa greutăţilor. Sînt foarte diferiţi eroii din lumea lui Ostrovski, dar această trăsătură îi leagă pe toţi. Drumul de viaţă al fiecăruia dintre ei exprimă cu neasemuită forţă artistică adevărul că nu poţi să fii fericit în viaţă decît atunci cînd înfrunţi cu curaj şi cu abnegaţie dezlănţuirea furtunii. Asta înseamnă să te căleşti. Numai cei căliţi în luptă pot gusta fericirea. Să fim necruţători cu cei laşi şi meschini, să nu toleräm în rîndurile celor buni pe cei care închid ochii la aprobarea furtunii, care strică rîndurile în faţa duşmanului. Să cultivăm prin toate mijloacele în rîndurile noastre curajul, cinstea muncitorească, devotamentul neprecupeţit în lupta pentru nemuritoarea cauză a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin!... Iată îndemnul principal pe care ni-l dă creaţia lui Ostrovski. Pentru acest îndemn este ea atît de preţuită şi iubită astăzi.

La a 50-a aniversare de la naşterea scriitorului-erou, sute de milioane de oameni se întîlnesc, slăvindu-l. În privirile lor străluceşte deopotrivă dragostea, credinţa, hotărîrea. Hotărîrea de a-i urma îndemnul. Iar hotărîrea aceasta a sutelor de milioane de oameni devine o forţă de nebiruit.

Da, această forţă şi-a dorit Nikolai Ostrovski un monument nepieritor.

H. Ostrovskiy

MIHAIL GOLODNII

La sicriul lui Nikolai Ostrovski

Să taci, tu goarnă! Steagul să se-ncline!
„Sus, şoimule semeţ!", să strig îmi vine.

„Tovarăşe de luptă, frate, scoală!
Vrăjmaşii n-au sfîrşit să dea năvală!"

Cel răpus tăcut rămîne însă,
Cu sufletu-mpăcat şi gura strînsă.

Şi fruntea plecate la sicriu se-adună:
Toţi cei care născuţi sînt în furtună.

Nu-l turbură din somn mulţimea mută
Căci ea sfîrşi-va lupta începută.

Spre el se-ntorc privirile curate:
Ca sufletu-i, li-s feţele-mpăcate.

Taci goarnă! Steaguri, fluturaţi voi iară!
De şoimul drag azi se desparte-o ţară.

În romîneşte de Virgil TEODORESCU

KONSTANTIN SIMONOV

Invingătorul

— fragmente —

Mereu, dimineaţa, nevasta venea.
Tăcută-ncepea aşteptarea,
ca gîndul să nu i-l reteze cumva,
cînd el va începe dictarea.

Şi iarăşi dictează şi vorbele-n zbor
se-ncalecă-n fraze neştiute,
zadarnic creionul se zbate de zor
pe toate în scris să le-aducă.

Şi apoi tăcerea din nou s-a lăsat.
Că doarme în liniştea-ai zice.
Femeia, cu paşii înceţi, a plecat
ca somnul prea scurt să nu-i strice.

Iar el, pe cuvinte stăpîn însfîrşit,
dictînd, se opreşte deodată:
n-aude-al condeiului scurt fîşîit.
E singur în camera toată.

Şi frazele-acum cu tăceri s-au umplut,
cuvintele zboară, ceţoase,
şi între-nceput şi sfîrşit s-au ţesut
doar fire-ncîlcite şi groase.

El cată fraze mai scurte, în loc,
cu grijă încearcă cuvinte,
ca rîndul să fie puternic, de foc,
să-l aibă oricînd înainte.

A scrie de prieteni de vremi ce s-au şters...
Dar viaţa-i de-ar scrie-o el numai,
în marş generaţia noastră-ar fi mers
în front să se-aşeze în urma-i.

★

Amiază. E arşiţă-afară din nou.
O, vino, furtuna mea dragă!
Încet şi-a întors, de la ştersul tablou,
el ochii secaţi, fără vlagă.

Îşi simte sfîrşitul pe-alături umblînd.
Pe masă, la capăt, deoparte,
cu scrisul nevestei grăbit şi plăpînd,
se-ncepe sfîrşitul de carte.

Îşi simte sfîrşitul pe-alături umblînd,
şi mîna greoaie se lasă.
O, chinul cu surda lui goană-alergînd,
pe tîmple mereu îl apasă.

Ai casei tot pling, şi doctorii vorbesc
— ce fals de voios le e glasul! —
Şi ochii uscaţi totu-n jur deslușesc.
Afetul e gata. E ceasul.

Dar nu! El mai are ceva de trăit!
Să-şi mîntuie lucrul cel mare!
Şi doctorii plini de mirare-au privit:
bolnavul pe moarte — nu moare!

Şi ei, grijulii, îl conjură pe rînd,
să-şi lase tot lucrul, în pripă.
Sărmanii! Ei nu ştiu că lucrul lăsînd
el moare, cu munca-ntr-o clipă.

De unde-are viaţă? Privind uluit
îi pîlpîie braţele-uscate.
Ei nu ştiu că munca el nu şi-a sfîrşit,
şi nu vrea să moară. Nu poate.

Şi-n casă toţi dorm. El stă-n aşternut.
— „La-ţi pana, cerneală, hîrtie....
O, iartă-un bolnav... Dar nu-l timp de pierdut.
Sînt foarte grăbit. Şezi şi scrie!"

În romîneşte de Mihu DRAGOMIR

Pilda unui strălucit luptător

ANA KARAVAEVA

La sfîrşitul lui septembrie se împlinesc cincizeci de ani de la naşterea scriitorului iubit al tineretului sovietic, Nikolai Alexeevici Ostrovski. Avea doar treizeci şi doi de ani cînd a murit. Traindu-şi viaţa lui scurtă, dar sublimă, el ne-a lăsat o minunată carte: romanul „Aşa s-a călit oţelul". Sînt mai bine de douăzeci de ani de cînd cartea aceasta contribuie la educaţia ideologică şi morală a tinerei generaţii.

La sfîrşitul anului 1931, la redacţia revistei „Molodaia gvardia", unde lucram pe atunci, a sosit un manuscris al unui autor tînăr, Nikolai Ostrovski. Era „Aşa s-a călit oţelul". Cînd s-a hotărît tipărirea romanului, m-am dus să fac cunoştinţă cu autorul. Într-o odăiţă curată, zăcea în pat un om cu trupul nemişcat şi învelit pînă la gît cu plăpumi şi pături.

Am văzut un păr de culoarea castanelor coapte, o frunte mare, boltită, o faţă fără pic de singe în ea, o faţă chinuită, totuşi senină, dar cu ochi care nu vedeau.

Ostrovski mi s-a părut atît de slab şi de neputincios, încît m-am hotărît să nu-l stingheresc pe bolnav şi să-mi amîn discuţia pentru altădată. Dar în aceeaşi clipă el a întrebat cu un glas tineresc, plin de prospeţime:

— Mamă, cine a venit?

Mama lui i-a spus numele meu.

— A! Minunat! Aici, aici!

Un zîmbet minunat descoperi şirul dinţilor albi şi-i lumină faţa şi în fiece trăsătură se trezi tinereţea şi bucuria de viaţă.

Începui vorba în chip cu totul firesc şi peste puţin discutarăm ca doi vechi prieteni. Observaţiile critice asupra romanului, Nikolai Ostrovski le primea cu o mare căldură şi seriozitate.

— Să fim înţeleşi — mi-a spus el. — nu-i nevoie să fiţi prea bună şi să mă liniştiţi! Puteţi să-mi spuneţi totul deschis şi fără să mă cruţaţi: sînt militar, de copil am stat în şa!

Într-adevăr, la vîrsta de cincisprezece ani, făcînd parte din divizia lui Kotovski, el a apărat tînăra Republică Sovietică, iar după aceea a fost prezent în încordarea supraomenească a primilor ani de reconstrucţie a ţării. Organismul şubred al tînărului n-a putut rezista: Ostrovski s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă. Părea că soarta i-a hărăzit o viaţă inactivă, de nemişcare. Dar el nu numai că a ştiut să se ridice deasupra tuturor durerilor şi suferinţelor, ci a fost în stare să le învingă, să se întoarcă în rîndurile de luptători.

Cînd în primăvara anului 1932 romanul „Aşa s-a călit oţelul" a fost tipărit, la redacţie a sosit o avalanşă de scrisori din partea cititorilor, care voiau să-l cunoască personal pe autorul acestei cărţi pe care au îndrăgit-o din toată inima.

În decembrie 1936, cu cîteva zile înaintea morţii, Nikolai Ostrovski a sfîrşit prima parte a romanului „Născuţi în furtună".

Scriitorul a avut parte în timpul vieţii de fericirea bine meritată de a simţi cum gîndurile şi ideile lui îşi află răsunet adînc în diferite pături ale societăţii omeneşti. Lui Nikolai Ostrovski i-au scris oameni de toate vîrstele şi profesiunile, şi fiecare din ei avea ceva al său, un vis. Am avut prilejul să citesc numeroase scrisori ale cititorilor către Ostrovski, şi în nici una din ele nu am observat nimic ce ar fi putut aminti de vreo milă sentimentală sau de înduioşare dulceagă. Nu, cititorii-corespondenţi se adresau acestei minunate vieţi omeneşti, ca unei forţe reale şi de nădejde, vedeau în Ostrovski un prieten, un sfătuitor, un ajutor.

El a trăit şi a muncit ca un adevărat fiu al Partidului Comunist, mereu înconjurat de oameni care veneau la el să înveţe, să se sfătuiască, să-şi deschidă sufletul. Ideile lui despre actualitate, despre oameni şi evenimente uimeau prin claritatea lor, prin justeţea părerii şi printr-o asemenea putere sinceră şi proaspătă a simţămintelor, de parcă ar fi străbătut în zbor tot pămîntul, şi ca în basme, i-ar fi ascultat vînturile şi vocile, ar fi văzut minunata lui frumuseţe. Forţa şi sensibilitatea ochilor săi lăuntrici nu-l înşelau niciodată. Citind telegramele de peste hotare, el îşi împărtăşea adesea gîndurile despre „un război inevitabil cu fascismul".

— Iată vremea cînd literaţii sovietici vor avea temeinic de lucru, — spunea el, — căci cuvîntul e mai tăios ca sabia şi mai sonor ca proiectilul! Iar dacă eu n-am să apuc să-i lovesc pe fasciştii, cărţile mele sper că vor putea lua cu cinste parte la această luptă comună.

Aşa s-a şi întîmplat. În zilele de aspră încercare ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cărţile lui Nikolai Ostrovski au căpătat o a doua viaţă.

Îmi amintesc că în primele zile ale războiului am văzut într-un spital militar ambele cărţi ale lui. Erau păstrate în portbarhul unui comandant tanchist, grav rănit. La un miting, un soldat tînăr mi-a arătat, cum zicea el, „averea lui de campanie". Erau trei cărţi: cartea lui Stalin despre Lenin, poeziile lirice ale lui Puşkin şi romanul lui Nikolai Ostrovski „Aşa s-a călit oţelul".

Sărbătorind aniversarea a cincizeci de ani de la naşterea lui Nikolai Ostrovski, spunem, însufleţiţi de o adîncă stimă şi dragoste faţă de cărţile lui, că opera lui Nikolai Ostrovski se află în primele rînduri combatante ale cărţilor învăţătorilor şi sprijinitorilor tinerei generaţii. Sînt cărţi care educă un tineret rezistent şi curajos, credincios marii noastre Patrii, poporului nostru, marelui nostru Partid Comunist.

Opera lui Ostrovski, astăzi

Dragostea cititorilor pentru cărţile lui Nikolai Ostrovski

„Nimic nu-l înspăimîntă pe un comunist — iată o concluzie din carte, iată bilanţul vieţii autorului", — a spus Julius Fucik despre Nikolai Ostrovski. Aceste cuvinte sînt imprimate în albumul „Nikolai Ostrovski şi ţările de democraţie populară", care se păstrează în muzeul închinat vieţii şi operei scriitorului. Albumul conţine păreri de scriitori, comentarii asupra materialelor publicate în presa poloneză, cehoslovacă, maghiară, română, bulgară, albaneză şi din Republica Democrată Germană.

În vederea aniversării naşterii celui care a scris romanul „Aşa s-a călit oţelul", acest album este întregit cu materiale noi, primite în ultima vreme din China, Coreea, Vietnam şi din Republica Populară Mongolă. Se mai află în pregătire un album asemănător, ce va fi alcătuit din materialele oferite de 24 de ţări, printre care Argentina, Belgia, Danemarca, India, Iran, Uruguai, Cuba, Brazilia. Aici, printre numeroasele documente, se găsesc şi cuvintele rostite de Howard Fast despre romanul „Aşa s-a călit oţelul":

„...Nu cunosc nici o carte din întreaga literatură contemporană în limba engleză, pe care s-o pot asemui cu acest roman".

În ultimii ani, numeroşi oaspeţi de peste hotare, care au fost în Uniunea Sovietică, au vizitat muzeul şi şi-au împărtăşit impresiile despre Ostrovski şi despre operele lui. Sînt interesante rîndurile scriitorului indian Navtej, care confirmă înrîurirea creaţiei scriitorului-patriot asupra oamenilor din toate ţările, de toate profesiunile şi vîrstele. „Mă voi strădui să merg în viaţă pe drumul pe care l-ai luminat dumneata cu cartea dumitale, — a declarat Navtej. — Nemuritoarele dumitale cuvinte: „Tot ce are omul mai scump, este viaţa", le-am aflat încă înainte de a auzi numele dumitale. Le-am notat în 1939 în caietul meu, în care-mi fac însemnări pentru viitoarele mele povestiri. Şi cînd, pentru prima oară, în 1945, am citit cartea dumitale, am întîlnit din nou minunatele cuvinte şi te-am descoperit pe dumneata, ce-mi fuseseşi pînă atunci un inspirator pe care încă nu-l cunoşteam..."

Viaţa eroică a lui Nikolai Ostrovski este mereu un înalt exemplu pentru tineretul sovietic. De curînd, bunăoară, poşta a adus la muzeu o scrisoare din partea unui grup de tineri de pe pămînturile desţelenite. Iată ce scriu ei:

„...S-a înfăptuit visul nostru cel mai mare, a fost biruită o parte a stepei şi noi continuăm, împreună cu întregul colectiv, să cucerim stepa... Păcat că Nikolai nu e printre noi!"

În preajma aniversării marelui scriitor

Editura ucraineană „Molod" a tipărit un volum de opere ale lui N. Ostrovski, într-un tiraj de 125.000 exemplare. Volumul conţine scrisorile şi cuvîntările sale. Editura „Radianski pismennik" publică o culegere de materiale despre viaţa şi activitatea scriitorului.

În cluburile muncitoreşti, în palatele de cultură ale uzinelor şi la bibliotecile din Kiev se deschid expoziţii cu operele scriitorului.

Potrivit datelor direcţiei generale a publicaţiilor din R.S.S.-Ucraina, operele lui Ostrovski au fost editate în republică de 35 de ori într-un tiraj total de 8.865.000 exemplare, dintre care cele în limba ucraineană s-au tipărit de 22 ori cu un tiraj de peste 7.000.000 exemplare. Romanul „Aşa s-a călit oţelul" a fost editat de 19 ori, iar „Născuţi în furtună" de 10 ori. Pe lîngă aceasta, ediţiile din republică au publicat de 3 ori în limba ucraineană culegeri de opere ale lui N. Ostrovski.

O zi din viaţa mea

N. OSTROVSKI

...Zbîrnîitul telefonului năvăleşte peste somnul meu şi turburătoarele vedenii dispar, speriate... Mă trezesc şi prima mea senzaţie este durerea chinuitoare a trupului încătuşat în nemişcare. Aşa dar, acum cîteva clipe nu m-am văzut decît în vis, tînăr, puternic, alergînd ca vîntul, călare pe un cal de luptă în întîmpinarea soarelui ce răsărea. Nu-mi deschid ochii. Nu-i nevoie: într-o clipă îmi amintesc totul. Cu opt ani în urmă, o boală grea m-a ţintuit în pat, m-a ţinut nemişcat, mi-a stins vederea prefăcînd totul în jurul meu într-o noapte neagră. Opt ani!

O durere fizică ascuţită năvăleşte asupră-mi într-un atac violent, crud, nemilos. Fac instinctiv întîiul gest de rezistenţă: string cu putere din dinţi. Îmi vine în ajutor al doilea zbîrnîit al telefonului. Ştiu că viaţa mă cheamă să rezist. Intră mama. Îmi aduce poşta de dimineaţă: ziare, cărţi, un maldăr de scrisori. Astăzi voi avea cîteva întîlniri interesante. Viaţa intră în drepturile ei. În lăuntri, suferinţă! Lupta scurtă de dimineaţă se sfîrşeşte, cu întotdeauna, cu victoria vieţii.

— Mai repede, mamă, mai repede! Să mă spăl şi să mănînc!...

Mama iese cu cafeaua băută doar pe jumătate. Aud salutul matinal al secretarei mele, Alexandra Petrovna. E punctuală ca un ceasornic.

Sînt dus în grădină, la umbra copacilor. Aici totul e gata pentru lucru. Mă grăbesc să trăiesc. Iată de ce toate dorinţele mele sînt repezi.

— Citeşte-mi ziarele. Ce mai e la frontiera italo-abisiniană? Fascismul, nebunul ăsta cu bombă, se uită încoace. Nimeni nu ştie unde şi cînd va arunca el această bombă.

Ziarul spune: relaţiile internaţionale sînt cel mai încurcat şi mai încîlcit ţăienjeniş, contradicţiile imperialismului falit sînt insolubile... Primejdia de război planează ca un corb negru deasupra lumii. Burghezia, trăindu-şi ultimele zile, a dat drumul în arenă celor din urmă rezerve ale sale: tîlhăganii fascişti. Iar ei, minînd isteroarele şi ţipînd, întorc repede cultura burgheză înapoi spre evul mediu. E înăbuşitor în Europa. Mirosuri a singe. Pînă şi orbii văd umbra întunecată a anului 1914. Lumea se înarmează cu înfrigurare...

— Ajunge! Citeşte-mi despre viaţa ţării noastre! Şi ascult cum bate inima iubitei mele patrii. În faţa mea se ridică, tînără şi minunată, plină de sănătate înfloritoare, Ţara Sovietelor cea plină de viaţă şi nebiruită. Numai ea singură, patria mea socialistă, a înălţat stindardul păcii şi al culturii mondiale. Numai ea a creat adevărate frăţie între popoare. Ce fericire e să fii fiul acestei patrii!...

Alexandra Petrovna citeşte scrisorile. Ele îmi vin din toate colţurile nemărginitei Uniuni Sovietice, de la Vladivostok, Taşkent, Fergana, Tiflis, din Bielorusia, Ucraina, Leningrad şi Moscova.

Moscovă, Moscovă! Inimă a lumii! Patria vorbeşte cu unul din fiii ei, cu mine, autorul cărţii „Aşa s-a călit oţelul", scriitor tînăr, începător. Mii de scrisori, rînduite cu grijă în dosare, sînt comoara mea cea mai de preţ. Cine-mi scrie? Toţi. Tineretul muncitor din fabrici şi uzine, marinarii din Baltica şi Marea Neagră, aviatori şi piloţi — toţi se grăbesc să-şi exprime gîndurile, să povestească despre simţămintele pe care li le-a trezit cartea. Şi fiecare scrisoare mă înalţă şi mă îmbogăţeşte cu ceva. Iată o scrisoare care cheamă la muncă: „Dragă tovarăşe Ostrovski! Aşteptăm cu nerăbdare noul tău roman „Născuţi în furtună". Scrie-l mai repede. Trebuie să-l scrii minunat. Nu uita, aşteptăm această carte. Îţi urăm sănătate şi mult succes. Muncitorii de la fabrica de produse amoniacale din Bereznikovo".

Altă scrisoare mă anunţă că, în 1936, romanul va apare în cîteva edituri, într-un tiraj de 520.000 exemplare. O armată întreagă de cărţi...

Aud, că la poartă, frînînd uşor, s-a oprit un automobil. Paşi. Saluturi. Îl recunosc după voce — e inginerul Maltev. Construieşte o vilă, un dar pe care guvernul Ucrainei îl face scriitorului Ostrovski. Printre copaci umbroşi ai unui parc vechi, în apropierea mării, va fi construită o vilă frumoasă. Inginerul îmi prezintă planul.

— Aici e cabinetul dumneavoastră. Biblioteca, apoi camera secretarei. Dincoace e camera de baie. Iar aici sînt camerele rezervate familiei dumneavoastră. Un balcon mare, în care veţi lucra în timpul verii. În jur multă lumină, soare, palmieri, magnolii...

S-a făcut totul ca să pot lucra în linişte. Simt, în aceasta, mîna plină de grijă gingaşă a patriei mele.

— Sînteţi mulţumit de proiect? — întreabă inginerul.

— E minunat!...

— Atunci, pornim la lucru.

Inginerul pleacă. Alexandra Petrovna răsfoieşte caietul de lucru. Acum sînt orele mele de muncă. Ştiindu-se că sînt ocupat, pînă seara nu mai vine nimeni la mine. Cîteva ore de muncă încordată. Uit totul în jur. Mă transpun în trecut. Îmi răsare în minte anul de luptă 1919. Bubuit de tunuri... Focul incendiilor, noaptea... Hoarde de intervenţionişti înarmaţi au năvălit în ţara noastră şi eroii romanului meu, tinerii plini de abnegaţie, cot la cot cu părinţii lor, resping acest atac.

— E patru, e timpul să terminăm — spune încet Alexandra Petrovna.

Prînzul... O oră de odihnă... Poşta de seară, ziare, reviste şi iar scrisori. Ascult romanul „Pămîntul" de Pearl Buck. Apune seara răcoroasă.

Zgomot de paşi mulţi. Un ris zguduitor. Vin oaspeţii mei, fetele eroice ale ţării noastre, paraşutistele care au cucerit recordul mondial la săritura cu paraşuta. Împreună cu ele au venit comsomoliştii de la şantierele din Soci. Zgomotul înfundat al şantierului se aude pînă aici, în grădina aceasta liniştită. Îmi închipui cu ochii minţii cum se acoperă cu asfalt şi beton străzile oraşelului meu. Iar acolo, unde cu un an înainte mai erau locuri virane, se înalţă clădirile uriaşe ale palatelor-sanatorii...

E seară. În casă e linişte. Oaspeţii au plecat. Mi se citeşte. O bătaie uşoară la uşă. E ultima întîlnire din cursul acestei zile. E corespondentul gazetei „Moskow daily news". Vorbeşte prost ruseşte.

— E adevărat că aţi fost simplu muncitor?

— Da. Fochist...

Creionul lui aleargă repede pe hîrtie.

— Spuneţi-mi, suferiţi mult? Sînteţi orb, doar... Ţintuit în pat de ani de zile. Nu v-a cuprins niciodată disperarea la gîndul că aţi pierdut ireparabil fericirea de a vedea, de a vă mişca?

Zîmbesc:

— Pur şi simplu n-am timp să mă gîndesc la aşa ceva. Fericirea e multilaterală. Tragedia mea personală e înlăturată de bucuria rară şi uimitoare a creaţiei şi de conştiinţa faptului că şi mînile mele aşează cărămizi la zidirea minunată ce o înălţăm, şi al cărei nume este socialismul...

...E noapte. Adorm obosit, dar adînc satisfăcut. Am trăit încă o zi din viaţă, o zi obişnuită, dar am trăit-o bine...

27 septembrie 1935.

Ilustraţie de pictorul A. Reznicenko la romanul „Aşa s-a călit oţelul"

Viața A. R. L. U. S.

Ne pregătim intens pentru marea sărbătoare a prieteniei

C. COSTEA
secretar al Comitetului regional A.R.L.U.S. Iași

Sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice constituie în fiecare an un eveniment important în activitatea organizației noastre. Anul acesta, sărbătoarea marii prietenii are loc în condițiile pregătirii și desfășurării celui de al II-lea Congres al Partidului, eveniment istoric în viața poporului nostru. De asemenea, în această perioadă, A.R.L.U.S.-ul va aniversa 10 ani de existență.

Sarcinile de cinste ce stau în fața Asociației noastre în această perioadă cer din partea fiecărei organizații pregătirea cu multă grijă și seriozitate a programului de manifestări menit să popularizeze în rîndul celor mai largi mase ale oamenilor muncii acțiunile Uniunii Sovietice pentru destinderea încordării internaționale, pentru asigurarea securității colective, să popularizeze remarcabilele realizări ale poporului sovietic pe tărîm economic, în domeniul științei, artei și culturii, experiența sovietică în opera de construcție a socialismului, ajutorul dezinteresat pe care Uniunea Sovietică îl acordă țării noastre.

Pe linia acestor obiective, comitetul regional A.R.L.U.S. Iași organizează cu prilejul Lunii Prieteniei, în colaborare cu o serie de organizații de masă, instituții de stat și culturale, un bogat program de manifestări.

Astfel, deschiderea Lunii Prieteniei va fi marcată, printre altele, de o demonstrație cultural-sportivă organizată de C.C.F.S., C.S.R. și comitetul regional A.R.L.U.S. pentru ziua de 10 octombrie, pe stadionul „23 August" din Iași. În cursul Lunii, amatorii de sport din capitala regiunii noastre vor putea urmări întrecerile competiții sportive în cadrul cărora se va disputa „Cupa prieteniei romîno-sovietice".

În orașul Iași, în centrele raionale: Roman, Huși, Pașcani, Vaslui, ș. a. în cluburi, colțuri roșii și cămine culturale din regiunea noastră, comitetul regional A.R.L.U.S. împreună cu filiala S.R.S.C., secția culturală a sfatului popular regional și C.S.R., organizează un interesant ciclu de conferințe, avînd ca tematică: ajutorul economic al U.R.S.S., factor hotărîtor în dezvoltarea țărilor de democrație populară; creșterea forței și prestigiului internațional al Uniunii Sovietice; marile succese ale U.R.S.S. pe calea folosirii pașnice a energiei atomice; sprijinul dat de Uniunea Sovietică dezvoltării științei și culturii din țara noastră ș. a.

Pentru a informa cu promptitudine masele de oameni ai muncii asupra actualității sovietice, continuăm să prezentăm în această perioadă o serie de „jurnale de actualități sovietice" — manifestări apreciate în mod deosebit de către auditori.

În cadrul Lunii Prieteniei se vor deschide, atît în orașul Iași, cît și în centrele raionale, o serie de expoziții cu tema „Sub soarele rodnicei prietenii romîno-sovietice".

În ziua de 31 octombrie, în Pașcani se va desfășura o mare serbare populară a prieteniei romîno-sovietice, la care își vor da concursul cele mai bune formațiuni artistice din regiune.

O activitate susținută își propune să desfășoare cu prilejul Lunii Prieteniei, filiala din Iași a Academiei R.P.R. în deosebi secția de studii romîno-sovietice. În fiecare miercuri din această lună în sala de conferințe a instituției, oamenii muncii din orașul Iași vor putea asculta comunicări pe specialități și conferințe instructive despre realizările oamenilor de știință sovietici în domeniul medicinei, al științelor fizico-matematice, al agrotehnicii, precum și despre noile lucrări ale artei și literaturii sovietice.

Între 10—20 octombrie, se vor desfășura în întreprinderi și instituții „Zilele tehnicii sovietice". În acest scop, comitetul regional A.R.L.U.S. cu sprijinul Consiliului Sindical Regional și filiala A.S.I.T. inițiază o serie de acțiuni menite să popularizeze și să extindă metodele înaintate de muncă sovietice. În marile întreprinderi vor fi prezentate cu acest prilej dări de seamă asupra succeselor obținute de colectivele acestor întreprinderi prin folosirea creatoare a tehnicii sovietice. Totodată, se va desfășura o largă acțiune de popularizare a metodelor sovietice Jandarova, Kuznețov, Ilicev-Vlasov, ș. a. prin convorbiri, consfătuiri la locul de muncă, urmate de demonstrații practice. Tot în cadrul acestor zile, se vor organiza schimburi de experiență între colective ale întreprinderilor din aceeași ramură de producție. Astfel, mecanici de la depoul C.F.R. Iași se vor întîlni cu mecanici ai depoului C.F.R. Pașcani, împărtășindu-și experiența în folosirea metodelor sovietice Lunin, Papavin, Blajenov și a metodei de remorcare a trenurilor de marfă cu supra-tonaj ș.a.

În aceste zile, oameni de știință și academicieni din regiunea noastră vor vizita o seamă de întreprinderi unde vor dezbate împreună cu muncitorii și tehnicienii probleme legate de aplicarea creatoare a metodelor sovietice de lucru.

În sectorul agricol se vor desfășura în această perioadă o serie de acțiuni în cadrul „Zilelor agrotehnicii sovietice". Manifestările pe care le organizăm în cadrul acestor zile, vor prilejui oamenilor muncii de pe ogoare, noi posibilități de a cunoaște experiența agriculturii sovietice, factor de seamă în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor ce reies din Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani. Secția de studii romîno-sovietice a Filialei din Iași a Academiei R.P.R. elaborează în acest scop o conferință documentară, care va înfățișa noile metode cu privire la lucrarea pămîntului și însămînțări inițiate de colhoznicul Terenti Maltev.

În gospodăriile agricole colective, G.A.S., S.M.T., în căminele culturale de la sate, cercurile A.R.L.U.S. vor organiza conferințe pe temele: „Folosirea agrotehnicii sovietice — factor de bază în dezvoltarea agriculturii din țara noastră" și „Din experiența eroilor muncii socialiste din agricultura U.R.S.S.". În fiecare centru raional se vor desfășura în aceste zile consfătuiri între țăranii muncitori și membrii diferitelor delegații de oameni ai muncii din agricultură care au vizitat colhozurile și sovhozurile din Uniunea Sovietică.

Tineretul din regiunea noastră va participa la manifestările din Luna Prieteniei cu un bogat program de acțiuni, inițiat de comitetul regional A.R.L.U.S. în colaborare cu comitetul regional U.T.M. și secția de învățămînt a sfatului popular regional. Astfel, în școli și instituțele de învățămînt superior se vor organiza conferințe ce vor înfățișa viața și activitatea tineretului sovietic, precum și recenzii și consfătuiri asupra unor cărți literare sovietice. În școlile medii și profesionale se va organiza un concurs de desen, lucru manual și de filatelie, iar în școlile elementare vor avea loc seri ale basmului popular rus.

Tinerii din regiunea noastră vor fi îndrumați să întreție în această perioadă un susținut schimb de scrisori cu tineretul din Uniunea Sovietică, iar în ziua de 28 octombrie, — Ziua prieteniei tineretului din țara noastră cu tineretul sovietic — se va desfășura în Piața Republicii din Iași un mare miting al tineretului, urmat de un bogat program artistic.

În colaborare cu Consiliul Sindical Regional, secția culturală a sfatului popular regional și comitetul regional U.T.M. vom organiza între 15—25 octombrie Decada cîntecului și dansului pe tema prieteniei romîno-sovietice.

Colectivul Teatrului Național din Iași face intense repetiții cu piesa „Fata fără zestre" de A. N. Ostrovski, a cărei premieră va avea loc cu prilejul Săptămînii teatrului și muzicii clasice ruse și sovietice, iar filarmonica „Moldova" pregătește programe de muzică sovietică și românească și un concert de muzică de cameră din lucrările compozitorilor clasici ruși și sovietici.

În colaborare cu comitetul regional al cinematografiei, se va organiza festivalul filmului sovietic. În orașele Iași, Vaslui, Tîrgu-Frumos și Hîrlău, vor avea loc simposioane asupra filmelor sovietice prezentate pe ecranele cinematografelor din aceste orașe în cadrul festivalului.

O bogată activitate ne propunem să desfășurăm cu prilejul Săptămînii cărții și presei sovietice. Deschiderea acestei săptămîni va fi marcată de o adunare festivă, în cadrul căreia se va conferența despre „Cartea și presa sovietică, sprijin prețios în construirea socialismului în patria noastră". La Iași, în centrele raionale și în principalele centre de comuni, vor fi amenajate expoziții, bazare și standuri de cărți și ziare sovietice. În cadrul bibliotecilor, căminelor culturale etc., se vor organiza în această perioadă recenzii și prezentări ale unor lucrări literare și tehnice sovietice iar activiștii A.R.L.U.S. vor duce o largă campanie pentru mărirea numărului de abonamente la publicațiile sovietice.

Pentru ca acțiunile prevăzute în planul nostru de muncă să poată fi organizate în cele mai bune condițiuni, comitetul regional A.R.L.U.S. Iași a luat din timp o serie de măsuri organizatorice.

Astfel, fiecare membru al biroului regional a primit sarcina să răspundă în această perioadă de activitate anumitor comitete raionale. Totodată, ne-am străduit să asigurăm pregătirea temeinică a planurilor de muncă pentru Luna Prieteniei, atît cu activul raional cît și cu birourile de cercuri.

Întrucît organizarea unor numeroase manifestări necesită o colaborare strînsă cu alte organizații de masă, instituții de stat și cultural-științifice, noi am organizat o consfătuire cu membrii din conducerea acestor organizații, discutînd și precizînd împreună sarcinile ce revin fiecăreia.

O atenție deosebită acordăm alcătuirii comisiilor ce vor răspunde de organizarea ciclului de conferințe din cadrul Zilelor tehnicii și agrotehnicii sovietice, de desfășurarea concursurilor din școli, a Săptămînii cărții și presei sovietice ș. a.

În vederea unei cît mai bune organizări a acțiunilor din cadrul Zilelor tehnicii și agrotehnicii sovietice, în cursul acestei luni vom ține două consfătuiri cu președinții cercurilor A.R.L.U.S. și o serie de ingineri și tehnicieni din marile întreprinderi din Iași și Roman.

De cea mai mare însemnătate pentru succesul acțiunilor este antrenarea în muncă a tuturor membrilor comitetului regional și ai comitetelor raionale, precum și a unui larg activ obștesc.

Comitetul regional A.R.L.U.S. Iași, întîmpină Luna Prieteniei și sărbătorirea a 10 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului hotărît să pregătească și să asigure manifestărilor ce se vor desfășura cu acest prilej un nivel înalt, contribuind în felul acesta la adîncirea cunoașterii Uniunii Sovietice de către mase tot mai largi de oameni ai muncii din regiunea Iași, la cimentarea marii prietenii dintre poporul nostru și gloriosul popor sovietic.

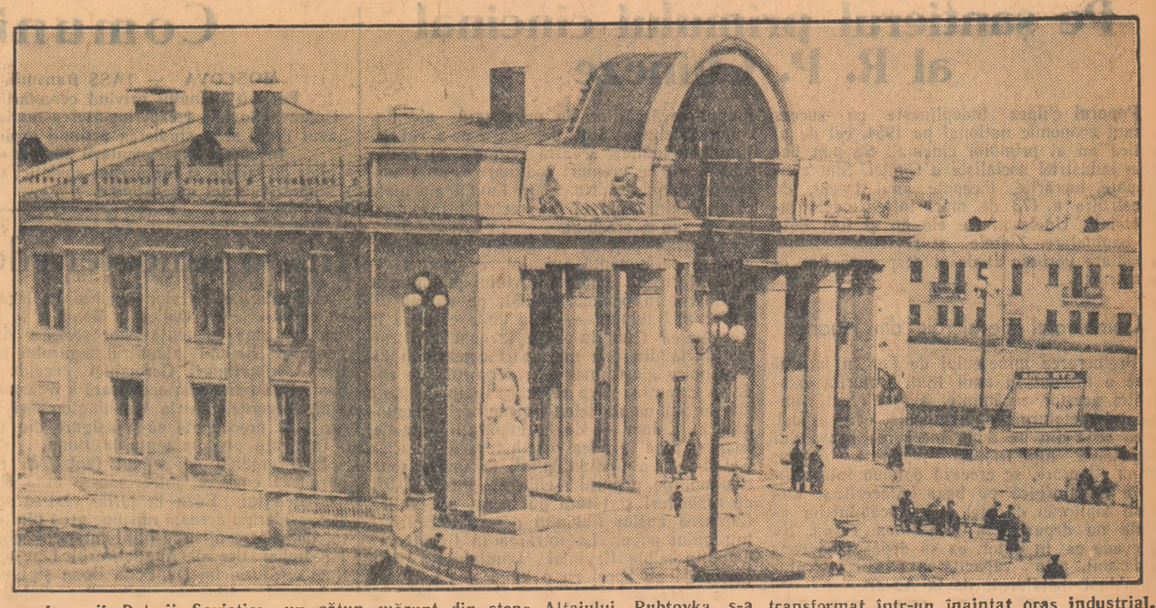

În anii Puterii Sovietice, un cătun mărunt din stepa Altaiului, Rubțovka, s-a transformat într-un înaintat oraș industrial, Rubțovsk. Numai în anii celui de al doilea război mondial, au fost create aici trei mari uzine: uzina de tractoare „M. I. Kalinin", uzina de mașini agricole „Altaiselmaș" și uzina de echipament electric pentru tractoare.
Orașul Rubțovsk crește văzînd cu ochii. În fiecare an, se construiesc noi case, noi instituții social-culturale.
În clișeu: Noul club al muncitorilor de la uzina de tractoare din Rubțovsk.

Tribuna aplicării experienței sovietice

Împotriva atitudinii formale în popularizarea și extinderea metodelor sovietice

Friederich MAIOROVICI
secretar al C.C. al Sindicatului salariaților din metalurgie și construcții de mașini

A stîrnit un larg răsunet printre oamenii muncii din întreaga țară scrisoarea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor din unele întreprinderi din regiunea Stalin. Colectivele acestor întreprinderi cheamă la întrecere în cinstea Congresului al II-lea al P.M.R. și a celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie pe oamenii muncii din întreprinderile industriale care execută comenzi pentru agricultură sau produc mărfuri de larg consum. Obiectivul important al acestei întreceri socialiste este îndeplinirea exemplară și depășirea sarcinilor din planul de stat pe anul 1954.

Practica de mulți ani a oamenilor muncii din țara noastră a arătat neprețuita valoare a metodelor tehnice înaintate pe care oamenii sovietici ni le pun cu dărnicie la îndemînă. În fiecare întreprindere, la fiecare loc de muncă, s-au aplicat și se aplică metodele sovietice de muncă, contribuind la creșterea productivității muncii, la sporirea producției, la ieftinirea și la îmbunătățirea calității produselor. Numeroși tehnicieni folosesc documentația tehnică sovietică în munca de proiectare și de organizare a procesului tehnologic. Mulți strungari aplică cu succes metoda Kolesov de tăiere intensivă a metalelor. Oțelarii dau peste plan mii de tone de oțel și folosesc mai deplin cuptoarele Martin cu ajutorul metodei Matulinet de elaborare a șarjelor rapide, iar furnaliștii aplică cu bune rezultate metoda Filippov, de utilizare integrală a volumului util al furnalelor.

Se înțelege, astfel, cît de important este ca organele de conducere din economie, organizațiile sindicale, cercurile A.S.I.T. și cercurile A.R.L.U.S. să acorde toată grija popularizării și aplicării sistematice a metodelor sovietice de lucru. Sînt numeroase exemplele care arată că aceste organe și organizații, au adus la această acțiune o contribuție importantă. Totuși, sînt încă numeroase cazurile cînd se observă o atitudine superficială, formală față de popularizarea și aplicarea metodelor sovietice.

Una din manifestările acestea superficiale față de popularizarea și aplicarea metodelor sovietice constă în a se spune că „nu sînt condiții" și nici nu s-ar putea crea, pentru aplicarea metodelor sovietice noi. Astfel, în unele întreprinderi există tendința de a „explica" slaba răspîndire a metodelor înaintate prin faptul că multe produse nu se fac în serie etc.

Exemplul muncitorilor sovietici ne dovedește că se poate aplica un complex de metode înaintate, după împrejurări, potrivit cu piesele pe care le prelucrează.

De popularizarea justă, temeinică a metodelor sovietice depinde și aplicarea lor justă, eficace. Există totuși în unele întreprinderi tendința de a se înțelege și populariza trunchiat unele metode sovietice. Astfel, este cazul cu metoda Vorošin pentru înalta cultură a locului de muncă. Se știe că această metodă prevede măsuri complexe, care se aplică în sectoare și secții luate în întregime. Se vede clar cît superficialitate vădesc acei activiști care îndeamnă **cite un muncitor**, unde și unde, „să aplice" metoda Vorošin, înțelegînd prin aceasta curățirea mașinii, măturatul și alte măsuri fără îndoială binevenite, dar care nu reprezintă încă în sine esența metodei.

Sînt și întreprinderi în care, e drept, metodele sovietice sînt aduse la cunoștință muncitorilor prin afișarea în secții de planșe ale I.D.T., prin conferințe, expuneri, articole în presa întreprinderii. Dar se lucrează prea puțin personal cu muncitorii, pentru a-i antrena, pentru a dezbate și a rezolva împreună cu ei toate condițiile necesare aplicării unei metode sovietice noi.

Mai răspîndită este practica de a populariza și extinde metodele sovietice nu sistematic, permanent, ci în preajma unor date festive. Iată, de pildă, Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara. Aici, unii tovarăși, ca inginerul Nisipeanu ș. a., cunosc bine metoda sovietică Matulinet, de elaborare a șarjelor rapide. Și totuși, se organizează aici sporadic cursuri și schimburi de experiență pentru aplicarea acestei metode. Dacă metoda Matulinet ar fi cunoscută bine de oțelari și dacă ar aplica-o în tot cursul anului, cîte zeci și zeci de tone de oțel ar da ei peste plan!

În unele întreprinderi există afișe și tăblițe, executate frumos, pe care scrie: „Aici se aplică metoda Vorošin" (sau Bîkov, sau Kolesov). Însă cercetîndu-se mai îndeaproape se vede că aceste metode nu sînt aplicate corect, dau randament mic și sînt folosite sporadic. La uzinele „Progresul" Brăila, de exemplu, există în hala mecanică de strungărie panouri pe care sînt scrise numele muncitorilor și metoda pe care o aplică, fără ca aplicarea aceasta să se efectuieze corect și permanent, deoarece nu se creează condițiile tehnico-organizatorice necesare.

Multe cadre tehnice de conducere și comitete de întreprindere se mulțumesc doar cu faptul că metodele înaintate sînt aplicate de cîțiva fruntași ai întrecerii socialiste și nu stăruie ca ele să fie răspîndite larg, în masa muncitorilor. Așa s-a întîmplat, de exemplu, la uzinele „Matyas Rakosi" din București. Aici, metoda Kolesov a fost primită cu mult entuziasm de către muncitori, dar deoarece nu s-a pus la îndemînă mijloacele de documentare și sculele trebuincioase, numărul acelora care o aplică este cu mult mai mic decît dacă s-ar înlătura lipsurile amintite.

Larga întrecere socialistă care se desfășoară acum în țara noastră în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R. și a celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, pentru îndeplinirea și depășirea planului de stat la toți indicii trebuie să fie un îmbold puternic, de a se acorda toată atenția, toată grija popularizării largi și temeinice și aplicării juste de către masele de muncitori a înaintatelor metode sovietice de muncă. Trebuie popularizate cu pricepere acele metode care răspund necesităților și sarcinilor întreprinderii, curmînd cu hotărîre atitudinea formală, de paradă, față de această acțiune. Arătîndu-se, prin pilda fruntașilor întrecerii socialiste, succesele în producție și avantajele materiale și culturale ce se obțin prin aplicarea metodelor sovietice, se va izbuti ca aceste metode înaintate să fie însușite de noi și noi mase de oameni ai muncii. Trebuie combătută cu energie tendința de a considera aplicarea acestor metode ca o chestiune de campanie.

Să depunem toate sforțările pentru a asigura aplicarea tot mai largă a metodelor sovietice pentru a contribui la dezvoltarea economiei noastre naționale, a agriculturii, a creșterii nivelului de trai al celor ce muncesc!

In atenția cercurilor A.R.L.U.S.

Cu prilejul sărbătoririi Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice și a 10 ani de existență a A.R.L.U.S.-ului, cercurile noastre de la orașe și sate pregătesc un bogat program de acțiuni.

În sprijinul cercurilor, Consiliul General A.R.L.U.S. editează o serie de materiale: caiete culturale, partituri etc. Pe baza acestor materiale, cercurile pot organiza programe artistice interesante, atractive. Pentru manifestarea de deschidere a Lunii Prieteniei, de exemplu, care va avea ca temă: „10 ani de activitate pentru întărirea prieteniei romîno-sovietice", se poate organiza un program de recitări și cîntece închinate prieteniei romîno-sovietice pe baza caietului cultural intitulat „Marea prietenie". Deoarece materialul cuprins în broșură este bogat, cercurile, în alcătuirea programului manifestării, vor alege numai o parte din el, urmînd ca restul să-l folosească cu ocazia altor manifestări, a căror temă va permite folosirea unor asemenea materiale.

Dăm mai jos un exemplu de program artistic alcătuit pe baza broșurii amintite. Se vor prezenta în primul rînd poezii ca, de pildă, „Iași 1917" de Marcel Breslașu, „Praznic" de Mihai Beniuc, „Vișinul lui Vania" de Victor Tulbure, „Lucrare scrisă: Lenin" de N. Tăutu și fragmente din romanele „Mitrea Cocor" de Mihail Sadoveanu, „Temelia" de Eusebiu Camilar, „Viforul" de N. Jianu ș.a.

În afară de versuri și fragmente literare, este indicat ca programul să cuprindă cîntece românești și sovietice prezentate de echipele artistice sindicale și ale căminelor culturale. Printre acestea, amintim cîntecele editate de Consiliul General A.R.L.U.S.: „Cu voi, frați iubiți sovietici" de Ovidiu Varga, „Cîntec tineresc de sărbătoare" de S. Tulikov, „Cîntecul lui Octombrie" de V. Belli, „Tanchistul frăției" de Mauriciu Vescan, „Kolea muncitorul" de N. Ceaplighin, etc.

Acolo unde există posibilitatea, se vor pregăti de asemenea dansuri românești și sovietice.

Alianța indestructibilă dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare

M. SAKOV

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a deschis o eră nouă în istorie, a demonstrat marea însemnătate a forței sociale hotărîtoare pe care o constituie alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Muncitorii și țăranii constituie majoritatea covîrșitoare a populației globului pămîntesc. Acțiunile întreprinse în comun de către muncitori și țărani, sub conducerea partidului comuniștilor, unitatea lor indestructibilă — constituie forța socială capabilă să învingă împotrivirea claselor exploatatoare reacționare din societatea capitalistă contemporană și să croiască omenirii drum spre comunism.

Marea înțelepciune a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice s-a manifestat în mod deosebit de viu în faptul că, din momentul apariției sale, el a apreciat just rolul hotărîtor pe care-l are alianța dintre muncitori și țărani pentru soarta omenirii. Alianta dintre clasa muncitoare și masele muncitoare ale țărănimii, în cadrul căreia rolul conducător revine clasei muncitoare, a devenit piatra unghiulară a întregii politici a Partidului Comunist. Acest principiu călăuzitor al politicii partidului a fost încercat și verificat în decursul istoriei de mai bine de o jumătate de veac a partidului.

Popoarele din Uniunea Sovietică, ca și din celelalte țări unde alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare a devenit o forță socială reală, au putut să lichideze orînduirea capitalistă care și-a trăit traiul și să pornească pe o cale nouă. Aceste țări formează astăzi puternicul lagăr al păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Dacă în multe țări orînduirea capitalistă mai dăinuie, iar la putere se află clasele exploatatoare reacționare aceasta se datorește în primul rînd faptului că acolo n-a fost făurită încă o asemenea forță, care să înfrîngă împotrivirea claselor exploatatoare. Dar e destul ca muncitorii și țăranii să se unească și să acționeze în front unic, pentru ca nici un fel de forțe reacționare să nu le mai poată rezista. Unitatea de acțiune a tuturor oamenilor muncii, în frunte cu clasa muncitoare, — iată marea forță capabilă să transforme lumea întreaga.

★

La marile cotituri ale istoriei, în perioadele cele mai importante ale luptei pentru triumful intereselor fundamentale ale oamenilor muncii, Partidul Comunist și-a îndreptat atenția, în primul rînd, asupra menținerii și întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănime. Pe această bază, partidul a învins toate greutățile, a biruit împotrivirea numeroșilor săi dușmani, obținînd noi și noi succese pe calea spre țelul propus.

Elementul principal și hotărîtor în organizarea și întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănime este prioceperea partidului de a afla și stabili în condițiile concrete date formele și condițiile politico-economice necesare pentru înfăptuirea acestei alianțe, care să țină seama în cea mai mare măsură de particularitățile situației istorice concrete, de interesele fundamentale ale acestor clase.

În perioada revoluției burghezo-democratice din Rusia, al cărei obiectiv direct era răsturnarea reazimului reacțiunii în țară — absolutismul țarist, Partidul Comunist a organizat alianța între clasa muncitoare și întreaga țărănime. În îndeplinirea acestei sarcini generale erau vital interesați nu numai muncitorii, ci și întreaga țărănime, toate păturile ei. De aceea, această alianță a devenit o forță reală, care s-a manifestat în fapt în februarie 1917.

În perioada pregătirii și înfăptuirii revoluției socialiste în Rusia, care reprezintă cea mai mare cotitură din istorie, partidul a făurit alianța dintre clasa muncitoare și masele sărace ale țărănimii, neutralizînd pătura ei șovăielnică — masele mijlocașilor. Prin aceasta, partidul a asigurat clasei muncitoare un aliat de nădejde, gata să aplice pînă la capăt, fără șovăială, toate măsurile revoluționare îndreptate împotriva burgheziei, atît a celei de la orașe, cît și de la sate. Justețea acestei politici a fost în mod strălucit confirmată de victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917.

În focul războiului civil s-a făurit și s-a călit alianța militară și politică dintre clasa muncitoare și întreaga țărănime muncitoare. Sprijinindu-se pe țăranii săraci, clasa muncitoare, condusă de Partidul Comunist, a organizat alianța cu masele mijlocașe ale țărănimii. Acesta a fost zidul neclintit de care s-au sfărîmat forțele unite ale contrarevoluției interne și externe, care au încercat să înăbușe tînăra republică sovietică a muncitorilor și țăranilor.

După terminarea războiului civil, în țară s-a creat o situație nouă. Republica Sovietică a putut să-și concentreze atenția asupra îndeplinirii sarcinilor construcției economice pașnice, ale construirii economiei socialiste. În aceste condiții, pentru a întări alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, trebuia creată baza economică corespunzătoare.

Sarcina consta, în primul rînd, în a organiza legături economice trainice între marea industrie socialistă și mica producție de mărfuri a gospodăriilor țărănești fărîmițate, în a antrena satul pe făgașul orașului socialist. Numai în felul acesta puteau fi dezvoltate forțele de producție ale agriculturii și industriei, puteau fi create premizele necesare lichidării elementelor capitaliste de la orașe și sate și putea fi construită economia socialistă. Această linie generală a partidului s-a concretizat în Noua politică economică adoptată de Congresul al X-lea al partidului, în 1921.

Poporul sovietic, condus de partid, a refăcut cu succes economia națională, a înfăptuit industrializarea țării și colectivizarea agriculturii, a asigurat victoria socialismului în Patria noastră. După cum a arătat experiența U.R.S.S., trecerea la formele socialiste de economie corespunde întru totul intereselor vitale atît ale muncitorilor, cît și ale țăranilor. Aceasta este baza economică și politică pe care se dezvoltă și se întărește necontenit alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, în condițiile dictaturii proletariatului.

Condiția hotărîtoare a victoriei acestei alianțe de clase în toate etapele luptei pentru socialism o constituie rolul conducător în cadrul acestei alianțe a clasei muncitoare, rolul conducător al orașului socialist față de sat.

★

Odată cu instaurarea dominației exclusive a formelor socialiste de economie atît la oraș cît și la sat, colaborarea de clasă dintre muncitori și țărani a intrat într-o fază nouă, superioară. În condițiile actuale, baza economică a acestei alianțe frățești este sistemul economic socialist unic. Dezvoltarea și consolidarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică înseamnă dezvoltarea și consolidarea relațiilor de producție socialiste dintre oraș și sat, dintre industrie și agricultură, dintre sectorul de stat și cel colhoznic ale producției socialiste. Dezvoltarea și consolidarea acestor relații sînt subordonate sarcinii generale a construirii societății comuniste.

Un nou și important pas înainte în direcția dezvoltării economiei socialiste și a întăririi alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică l-au constituit hotărîrea plenarei din septembrie 1953 a C.C. al P.C.U.S. precum și o serie de hotărîri ulterioare ale partidului și guvernului care au trasat căile concrete pentru ridicarea rapidă a bunăstării oamenilor muncii de la orașe și sate.

În hotărîrile plenarei din septembrie a C.C. al P.C.U.S. se arată că astăzi, cînd în țara noastră s-a creat o industrie puternică, perfecționată din punct de vedere tehnic și cînd colhozurile s-au întărit considerabil, există toate condițiile necesare pentru a se asigura pe această bază un avînt vertiginos al tuturor ramurilor agriculturii și pentru a se crea în decurs de 2—3 ani un belșug de alimente pentru populație și de materii prime pentru industria ușoară. În felul acesta, se asigură totodată întregii țărănimi colhoznice un nivel de trai și mai ridicat.

Sprijinindu-se pe industria grea de prim rang și pe pivotul ei — construcția de mașini — create încă în cursul planurilor cincinale dinainte de război, Partidul Comunist și Guvernul Sovietic au asigurat colhozurilor baza tehnică modernă a marii producții mecanizate, aprovizionîndu-le pe scară tot mai largă cu tractoare, combine și alte mașini de prim rang.

Orașul socialist furnizează în proporții tot mai mari satului colhoznic mijloace tehnice puternice. Important este că aceste mijloace să fie folosite în producția colhoznică cît mai deplin și cu cea mai mare eficacitate. Dar pentru aceasta e nevoie de cadre care să stăpînească tehnica. Fără asemenea cadre, cea mai perfecționată tehnică este moartă.

Plenara din septembrie a C.C. al P.C.U.S. a trasat organelor de partid, sovietice și agricole sarcina de a crea în S.M.T.-uri cadre permanente și calificate de mecanizatori, capabile să folosească pe deplin în mod productiv mijloacele tehnice și să asigure prin aceasta un nou și puternic avînt al tuturor ramurilor producției colhoznice.

Ajutorul acordat S.M.T.-urilor și colhozurilor în asigurarea lor cu cadre de mecanizatori provine nu numai de sus, pe linia măsurilor luate de stat, ci și de jos, din partea diferitelor grupuri și colective de oameni ai muncii din industrie. Un mare număr de muncitori calificați și-au exprimat dorința de a da personal ajutor satului colhoznic prin cunoștințele și prin experiența lor în producție și de a munci permanent în S.M.T-uri. În aceasta se manifestă cu deosebită putere solidaritatea de clasă a muncitorilor sovietici, năzuința lor patriotică de a ajuta pe colhoznici să îndeplinească grandioasele sarcini ce le-a trasat statul socialist.

Organizațiile economice, sovietice și organizațiile de partid corespunzătoare au trimis în S.M.T-uri un mare număr de agronomi și zootehnicieni cu studii superioare și medii pentru deservirea colhozurilor. În vederea intensificării ajutorului agronomic și zootehnic acordat colhozurilor, s-a stabilit ca fiecare colhoz să fie deservit în permanență de 1—2 specialiști în agricultură, trecuți pe schemele de personal ale S.M.T-urilor.

Aplicînd măsuri importante pentru întărirea bazei tehnice de producție a colhozurilor, pentru asigurarea satului cu cadre calificate și pentru îmbunătățirea întregii munci de conducere a agriculturii, Partidul Comunist și Guvernul Sovietic întăresc și lărgesc prin aceasta baza de producție a colaborării de clasă dintre muncitori și țărani, în opera comună a construcției comuniste.

★

În relațiile de producție dintre orașul socialist și satul colhoznic un rol important îl au formele legăturilor economice, corespunzătoare particularităților sectorului de stat și sectorului colhoznic ale producției socialiste.

Chiar de la începutul construcției socialiste în țara noastră, Lenin a arătat că alianța economică dintre oraș și sat necesită menținerea un anumit timp a producției de mărfuri (schimbul prin cumpărare-vînzare) ca singură formă de legătură economică cu orașul acceptabilă pentru țărani; el a arătat, de asemenea, că trebuie desfășurat din plin comerțul sovietic — de stat, cooperatist și colhoznic.

Forma marfă-bani a legăturii dintre oraș și sat își păstrează întreaga importanță în tot timpul perioadei socialiste. În societatea noastră socialistă, dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat contribuie la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică.

Dezvoltînd și întărind prin toate mijloacele legăturile economice și de producție dintre oraș și sat, Partidul Comunist manifestă o grijă permanentă pentru interesele materiale ale colhozurilor și ale colhoznicilor, luptă împotriva oricăror stîrbiri a acestor interese. În ultimul timp, Partidul Comunist și Guvernul Sovietic au luat o serie de măsuri care asigură aplicarea și mai consecventă la sate a principiului socialist al cointeresării materiale a oamenilor muncii la rezultatele muncii lor.

Justa îmbinare a intereselor colective cu interesele personale ale colhoznicilor, precum și sporirea cointeresării lor materiale la rezultatele muncii depuse în cadrul gospodăriei obștești reprezintă o importantă sarcină economică și politică. Ea poate fi îndeplinită numai pe baza unei munci politice și educative de zi cu zi.

★

Clasa muncitoare a construit socialismul în Uniunea Sovietică împreună cu masele muncitoare ale țărănimii. Acum ea construiește împreună cu țărănimea colhoznică societatea comunistă. Țara noastră nu poate înainta spre comunism fără a întări alianța și colaborarea dintre muncitori și țărănimea colhoznică, fără a spori rolul conducător al clasei muncitoare în cadrul acestei alianțe.

În condițiile actuale, această sarcină politică fundamentală se îndeplinește prin ajutorul concret dat de orașul socialist satului colhoznic, prin dezvoltarea pe toate căile a legăturilor economice și de producție dintre oraș și sat, prin intensificarea muncii organizatorice și politico-educative la sate. Fiecare succes obținut în cadrul acestor acțiuni concrete întărește alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea colhoznică — baza trăiniciei și invincibilității statului socialist. Partidul Comunist conduce ferm poporul sovietic spre triumful deplin al comunismului.

(Extrase din articolul apărut în „Trud")

Pe şantierul primului cincinal al R. P. Chineze

Poporul chinez îndeplineşte cu succes planul economic naţional pe 1954, cel de al doilea an al primului cincinal. Se pun bazele industriei socialiste a Chinei. Sînt continuate lucrările, începute anul trecut, de construire a 173 de mari întreprinderi industriale. Unele dintre ele au şi fost date în exploatare. Ziarele şi revistele Chinei Populare vorbesc zi de zi despre aceste noi construcţii.

Combinatul metalurgic din Huanşi

Prelucrarea minereului de fier în judeţul Dae a început în anul 1891. Datorită existenţei acestor zăcăminte, a fost creat combinatul metalurgic din Hanepin, care a fost însă scos din uz după începerea războiului împotriva militariştilor japonezi. Astăzi, după eliberare, se creează o nouă întreprindere metalurgică pe baza refacerii şi lărgirii topitoriei de oţel şi a zăcămintelor aflate nu departe, în localitatea Teşan. Se prevede ca, în viitor, ea să depăşească considerabil, prin capacitatea ei, cunoscutul combinat metalurgic de la Anşan.

Celui ce, pentru prima dată, vine în noul Huanşi îi vine greu să creadă, că, doar cu patru ani în urmă, aici se găseau două mici aşezări — Huanşicean şi Şiholako, despărţite prin cîteva coline şi mici lacuri. La chemarea Partidului Comunist au sosit din toate colţurile ţării muncitori, s-a desfăşurat o muncă de construcţie cu adevărat măreaţă: au fost asanate şi secate lacurile, au fost construite case de locuit, s-au deschis străzi largi ale unui nou oraş. Sub ochii muncitorilor s-a ridicat actualul oraş Huanşi, cu străzi largi pietruite, cu case bine amenajate, dispunînd de o linie de autobuze şi de un port propriu.

Între timp, a fost lărgită şi topitoria de oţel „Dae" care va fi o parte componentă a noului combinat metalurgic. Se prevede mărirea capacităţii lui de două ori. Astăzi, această întreprindere aprovizionează cu producţia ei 49 de uzine ale ţării, numeroase dintre produsele sale fabricîndu-se pentru prima dată în China.

Munca este în toi: paralel cu reconstruirea şi lărgirea secţiilor existente, se desfăşoară lucrările pregătitoare în vederea construirii unor secţii noi. S-a desfăşurat pe scară largă construirea de case de locuit pentru constructorii sosiţi aici din toate colţurile ţării.

Nu de mult, a fost terminată construcţia unui nou furnal înalt. In construirea furnalului, un rol important l-au jucat specialiştii sovietici, cu ajutorul cărora „au fost învinse numeroase dificultăţi tehnice" — după cum scria ziarul „Jenminjibao".

Prima uzină de automobile

In vechea Chină nu exista o industrie de automobile, iar clica lui Cian Kai-şi nici nu tindea să creeze o asemenea industrie, aceasta nefiind de loc în interesul stăpînilor săi — imperialiştii americani — care desfăceau în China maşini de tipuri vechi.

După victoria revoluţiei s-a ridicat problema necesităţii creării unei industrii naţionale de automobile. La 15 iulie 1953, a început, în nord-estul ţării, construirea unei uzine de automobile.

Acum, construcţia este în toi. Planul pe anul trecut a fost depăşit. O deosebită amploare a luat construcţia pe anul acesta — anul hotărîtor pentru soarta şantierului. Se ridică secţiile de asamblare, de turnătorie, de prese, de motoare, etc., se desfăşoară, din plin, lucrările de construire a unei termocentrale.

Totodată, se înalţă clădirile caselor de locuit, ale magazinelor, ale şcolilor şi altor instituţii culturale. Numai în oraşelul de sud-est al constructorilor se ridică peste 40 de clădiri cu mai multe etaje.

Aici se bucură de mare cinste conducătorul şantierului termocentralei, Ţi-Tao. Această femeie energică, s-a remarcat în mod deosebit în timpul unei furtuni, cînd, datorită calmului său, au putut fi evitate o serie de pagube serioase.

De puţină vreme a sosit pe şantier tînărul Cijan Ţzin-huai. Acum el este unul dintre cei mai buni şoferi, fruntaş în muncă. Părerea lui este respectată şi de şoferii mai bătrîni. Cijan Ţzin-huai a ocupat unul dintre locurile fruntaşe în întrecerea în muncă desfăşurată pe şantier.

La 1 iulie, a fost terminată, cu o lună înainte de termen, construirea uriaşei secţii de timplărie.

— Construirea acestei secţii — a declarat muncitorul Cijan Ven-gui — a fost o minunată şcoală pentru noi toţi. Aici noi ne-am însuşit metode înaintate de muncă.

Muncitorii depun toate eforturile pentru a grăbi terminarea lucrărilor şantierului, fiind să apropie tot mai mult ziua fericită în care pe porţile uzinei va ieşi primul automobil fabricat în patrie.

Rezervorul de apă de la Guantin

...Dacă mergi cu trenul de la Pekin la Ţiantzin, privind pe fereastra vagonului, vezi pînă departe, spre miază-zi, întinderea nesfîrşită a nisipurilor. Aceste nisipuri s-au format ca urmare a inundării regiunii în timpul revărsărilor de primăvară ale fluviului Iundinhe. Sute de ani de-a rîndul, Iundinhe inunda această regiune. Şi aceste pămînturi, pe vremuri roditoare, s-au transformat în pustiu. Nu odată fluviul ameninţa chiar Pekinul, cursul lui trecînd prin suburbia de sud a oraşului.

Guvernul popular a hotărît să lichideze această permanentă ameninţare pentru capitala ţării, să smulgă fluviului pămînturile roditoare. In octombrie 1951, pe cursul superior al fluviului — acolo unde el intră în trecătoarea Guantin — a început construirea uneia din cele mai mari construcţii hidrotehnice ale Chinei — rezervorul de apă de la Guantin. Ceea ce, în răstimp de peste 600 de ani nu au izbutit cîrmuitorii reacţionari ai Chinei — de la împăraţii dinastiei Iuan şi pînă la clica reacţionară a lui Cian Kai-şi — a fost înfăptuit, în foarte scurt răstimp, de poporul eliberat. Peste 40.000 de muncitori şi ţărani au lucrat pe şantier. Captarea apelor fluviului deveni o cauză a întregului popor. La intrarea în trecătoarea Guantin, albia fluviului Iundinhe a fost tăiată de un baraj cu o lungime de 290 m, şi cu o înălţime de 45 m. S-a creat astfel un lac artificial avînd o suprafaţă de 230 km². Acest rezervor de apă va putea primi în timpul inundaţiilor apele cursului superior al fluviului, reducînd considerabil primejdia revărsărilor în această regiune. Pe lîngă aceasta, rezervorul va juca un însemnat rol în aprovizionarea cu apă a Pekinului. El va permite extinderea navigaţiei între Pekin şi Ţiantzin. Dacă vom adăuga, la toate acestea, că pe lîngă rezervorul de apă a început construirea unei hidrocentrale, se va desprinde limpede însemnătatea pe care o are pentru economia naţională a Chinei rezervorul de apă de la Guantin.

Noi drumuri şi noi porturi

Guvernul popular acordă o deosebită atenţie dezvoltării şi îmbunătăţirii căilor de comunicaţie. In acest scop, în întreaga ţară se construiesc noi şosele şi linii ferate, noi poduri şi porturi.

Pe malul stîng al fluviului Haihe, la 15 km. depărtare de Ţiantzin, acolo unde fluviul se varsă în golful Bohai, se construieşte portul Singan, în traducere — Noul port. Cu aproape doi ani în urmă a fost dată în exploatare prima parte a portului. Poporul numeşte acest port „poarta spre capitală". Portul dispune de o întinsă radă artificială, apărată de un dig.

După cum scrie revista „Jenmincijungo", darea în exploatare a primei părţi a portului Singan permite „economisirea a 160 de miliarde de iuani la 1.000.000 tone de mărfuri transportate". Aceste cifre constituie, prin ele însele, o caracterizare a însemnătăţii economice a noului port.

Principalul port pentru comerţul extern al Chinei de nord a fost de multă vreme Ţiantzinul, port legat de mare prin fluviul Haihe, avînd un debit mic de apă. Acum, fluviul Haihe a fost adîncit, pe el putînd naviga vase cu o deplasare pînă la 10.000 tone. Aceasta a permis creşterea, în însemnată măsură, a circulaţiei mărfurilor prin portul Ţiantzin.

In China se desfăşoară o însemnată construcţie de căi ferate. Sînt în construcţie liniile ferate Lancijou-Sinţzian şi Baotzi-Cendu.

Calea ferată Lancijou-Sinţzian va trece prin munţii Uţiaolin, prin aşa numitul „Coridor apusean" — provincia Gansu şi prin pustiul Gobi — terminîndu-se în oraşul Urumci, centrul provinciei Sinţzian. Această linie ferată, odată construită, va permite aprovizionarea regulată a populaţiei din provinciile îndepărtate, cu mărfuri industriale, permiţînd de asemenea expedierea în afară a producţiei locale.

Spre sfîrşitul anului trecut, şinele fuseseră instalate pe o porţiune de 190 kilometri, primul tren trecînd de la Lancijou pînă la gara Iunden. Acum, constructorii dau asalt munţilor Uţiaolin, această porţiune de linie prezentînd cele mai mari dificultăţi.

★

Presa aduce în fiecare zi noi ştiri despre succesele în muncă ale Chinei Populare.

...Au fost începute pregătirile în vederea construirii celei de a doua uzine de automobile şi a uzinei de tractoare.

...In apropiere de Taiiuan a fost dată în exploatare cea mai mare uzină din ţară „Tzinbei" pentru construirea de maşini necesare industriei textile.

...La uzina metalurgică nr. 101 a intrat în construcţie o nouă secţie de cuptoare Martin.

Acestei liste i se aduc mereu adăugiri. Poporul chinez pune cu succes bazele industrializării socialiste a ţării. In această măreaţă acţiune, poporul sovietic îi acordă un ajutor frăţesc, oamenii muncii chinezi văzînd în prieteria de nezdruncinat cu poporul sovietic chezăşia victoriilor sale viitoare în construcţia economică, în lupta pentru întărirea marii lor patrii, pentru pace în întreaga lume.

S. SERGHEICIUK

Comunicat TASS

MOSCOVA — TASS transmite următorul comunicat:

Potrivit planului privind cercetările ştiinţifice, în ultimele zile a fost efectuată în Uniunea Sovietică experimentarea unuia din tipurile de armă atomică. Experimentarea a avut drept scop studierea acţiunii exploziei atomice.

In cursul experimentării au fost obţinute rezultate preţioase, care vor ajuta oamenilor de ştiinţă şi inginerilor sovietici să rezolve cu succes problemele legate de apărarea împotriva unui atac atomic.

Intr-o atmosferă de divergenţe şi fricţiuni

Comentariile ziarelor engleze în legătură cu tratativele lui Dulles la Bonn şi la Londra confirmă existenţa unor serioase divergenţe şi fricţiuni înlăuntrul lagărului adepţilor reînarmării Germaniei occidentale. Proiectînd reînvierea accelerată a wehrmacht-ului, guvernele de la Washington şi Londra sînt preocupate să-şi asigure din timp, o influenţă predominantă la Bonn.

Este vrednic de reţinut faptul că presa burgheză engleză, întrecîndu-se în a elogia misiunea lui Eden în ţările vest-europene, şi considerînd această misiune utilă din punctul de vedere al necesităţii întăririi poziţiilor diplomatice ale Angliei, critică în acelaşi timp călătoria lui Dulles la Bonn şi Londra.

Această critică a acţiunilor diplomaţiei americane porneşte de la acele cercuri care nu se pronunţă nicidecum împotriva politicii reînarmării Germaniei occidentale, ci sprijină această politică. Aceste cercuri engleze sînt cuprinse fără îndoială de temeri în legătură cu urmările pe care le poate avea, pentru propriile lor interese, tîrgul americano-bonnist care se conturează tot mai mult. Că acest tîrg este iminent sînt nevoite să-l recunoască acum numeroase organe ale presei engleze care pînă în ultima vreme nu credeau într-o asemenea perspectivă.

Se subliniază că, în comunicatul publicat după tratativele lui Dulles de la Londra, nu se pomeneşte nimic despre „planul Eden" care, după părerea adepţilor englezi ai reînarmării Germaniei occidentale, constituie „unica bază" acceptabilă pentru guvernul englez. Dar, judecînd după relatările presei, Washingtonul a prezentat un alt program. Acest program se întemeiază pe acţiuni „rapide" în scopul reînarmării neîngrădite a Germaniei occidentale, fără a camufla această reînarmare „cu ramurile de măslin" ale tratatului de la Bruxelles reînnoit şi ale altor combinaţii asemănătoare.

Ziarele scriu că Washingtonul „arde de nerăbdare" să pună în vigoare acest program numai „în mod unilateral", ca anunţînd „acordarea suveranităţii Germaniei occidentale" să se facă un pas hotărîtor pe calea reînarmării Germaniei occidentale. De aceea, după cum arată ziarul „Daily Express", rezultatul şederii lui Dulles la Londra a fost „o fisură serioasă" în variantele engleze ale reînarmării Germaniei occidentale. Se anunţă, de asemenea, că Dulles a pus la Londra chestiunea necesităţii presiunii comune anglo-americane asupra Franţei pentru a o sili să-şi dea asentimentul la reînarmarea neîngrădită a Germaniei occidentale. In felul acesta, Washingtonul apasă în prezent pe toate pîrghiile diplomaţiei sale — şi nu numai ale diplomaţiei — pentru a repune pe picioare planurile de reînarmare a proiectului „armatei europene".

Tocmai în aceasta constă sensul actualei activităţi febrile a diplomaţiei americane.

Comentînd divergenţele dintre Statele Unite şi Anglia în legătură cu metodele reînarmării Germaniei occidentale, presa acordă un loc important contradicţiilor şi mai acute dintre Franţa pe de o parte, şi Statele Unite şi Anglia pe de altă parte.

Unele ziare engleze scriu despre posibilitatea prezentării de către Franţa a propunerii de a se convoca o nouă conferinţă în problema germană la care să participe puterile occidentale şi Uniunea Sovietică. Ziarul „Daily Telegraph and Morning Post" arată însă că Statele Unite vor depune toate eforturile pentru a înlătura convocarea unei asemenea conferinţe. In ceea ce priveşte Anglia, necesitatea de a duce tratative cu privire la problema germană în scopul reglementării ei paşnice, cîştigă pe zi ce trece noi adepţi. Recent, a apărut o nouă broşură — intitulată: „Năzuinţa spre pace" — redactată de un grup de laburişti, membri ai parlamentului. In broşură este salutat eşecul proiectului „armatei europene" şi este respinsă ideea reînarmării Germaniei occidentale.

Insăşi apariţia acestei broşuri dovedeşte încă o dată, că nici o manevră a apărătorilor noului wehrmacht nu poate birui mişcarea crescîndă a opiniei publice pentru o soluţie paşnică a problemei germane.

V. MATVEEV

Desen de I. GANF

HITLER: — Ţineţi seama, domnilor! Mie nu mi-a ajutat asta....

In cîteva cuvinte

● *Ziarul „New York Herald Tribune" publică un comunicat al conducătorului Direcţiei poliţiei oraşului New York, Adams, cu privire la creşterea criminalităţii în capitala businessului american. Adams explică acest fenomen prin „salariul insuficient" al poliţiştilor.*

Ziarul nu pomeneşte însă, de nenumăratele cazuri de micşorare a poliţiştilor de către gangsteri. Dacă ziarul ar fi făcut aceasta, el ar fi fost nevoit să ajungă la o concluzie diametral opusă: creşterea criminalităţii la New York se explică prin salariul prea ridicat al poliţiştilor pe care aceştia îl primesc de la înşişi criminalii urmăriţi.

● După cum scrie presa pariziană, comitetul temporar al „C.D.E.-ului" urmează a fi desfiinţat, oficial, peste cîteva zile. Personalul acestui comitet va fi concediat spre sfîrşitul lunii septembrie, iar militarii care reprezentau la palatul Chaillot, cele 6 ţări membre ale C.D.E.-ului se vor întoarce în ţările respective.

Prin urmare se va întoarce în Germania occidentală — „cu buzele umflate" — şi delegaţia celor 200 de ofiţeri restauratori ai „wehrmachtului hitlerist".

● *Unele ştiri arată cui intenţionează să încredinţeze Adenauer şi stăpînii săi americani „apărarea constituţiei". In presa democrată germană au apărut ştiri în care se arată că postul deţinut de Otto John va fi încredinţat unui oarecare Rudolf Diels.*

Cine este acest Diels?

Acest fascist notoriu a fost organizatorul şi primul conducător al gestapoului în Germania hitleristă. In procesul de la Nürenberg, Goering a numit pe Diels „un specialist cu o înaltă calificare".

Se înţelege că, dispunînd de o asemenea referinţă, poţi găsi uşor la Bonn un post de conducere.

Note

„Clemenţă"...

Recent, ziarul „Nürnberger Nachrichten" a relatat cititorilor că majoritatea feldmareşalilor şi generalilor hitlerişti au fost puşi în libertate din închisori. „Dacă scoaterea lor din puşcărie va continua într-un ritm tot atît de rapid — a încheiat ziarul — atunci pînă la sfîrşitul anului în temniţele puterilor de ocupaţie nu vor mai rămîne criminali de război".

De data aceasta, ziarul reacţionar vest-german a scris adevărul.

Încă în decembrie 1949, americanii au scos din închisori, punîndu-i în libertate, 60 de criminali de război nazişti, condamnaţi de tribunalele militare aliate de la Nürnberg. In ianuarie 1951 au fost puşi în libertate peste o sută de criminali de război. In anii următori, amnistierea hitleriştilor cu crime grele la activul lor a luat proporţii şi mai mari, transformîndu-se într-o adevărată profanare a memoriei milioanelor de oameni care au pierit, ucişi de mîinile asasinilor fascişti.

Pînă în prezent, au şi fost puşi în libertate peste 3.000 de criminali de război. Pe generalii şi ofiţerii puşi în libertate clica adenaueristă „îi include în muncă". Aşa, de pildă, a fost pus recent în libertate, iertat fiind de osînda pe viaţă la care fusese condamnat, generalul-feldmareşal Milch, fost inspector general al flotei militare aeriene fasciste. Potrivit relatărilor ziarului austriac „Neue Zeitung", „îndată după eliberarea sa, el a început să studieze problema refacerii puterii aeriene germane" şi a ocupat funcţiuni înalte în ministerul transporturilor de la Bonn precum şi în societatea pe acţiuni de transporturi aeriene.

Generalii şi ofiţerii din trupele S.S. se bucură de o largă amnistie — ei sînt bine văzuţi la Bonn. Au fost amnistiaţi membri ai detaşamentelor S.S., condamnaţi la închisoare pe viaţă cum sînt, de pildă, contele Waldeck, vinovat de exterminarea deţinuţilor din lagărul de concentrare de la Buchenwald, Gustav Noske care s-a dedat la bestialităţi pe pămîntul sovietic, August Franck care avea sub conducerea sa 165 de „lagăre de muncă" şi 20 de lagăre de concentrare. Au fost amnistiaţi şeful gestapoului din Danemarca, Hofman, constructorul „camerelor morţii" într-o serie de lagăre de concentrare, Kiefel, şi alţii, condamnaţi la 20 ani închisoare. In momentul de faţă au fost puşi în libertate aproape toţi generalii S.S.-işti.

Zburdă în libertate şi complicii hitleriştii care după 1945 s-au ascuns sub nume false, motiv pentru care au fost porecliţi „scafandri". De regulă, tribunalele din Germania occidentală achită pe aceşti criminali.

Cîrmuitorii de la Bonn, manifestînd o grijă cu adevărat părintească faţă de criminalii hitleriştii îi îndeamnă să urmeze aceeaşi cale — calea pregătirii unei noi aventuri militare. In această acţiune criminală, clica adenaueristă se bucură de sprijinul deplin al prietenilor ei de dincolo de ocean.

Amoralişti în rolul moraliştilor

In oraşul francez Angoulême a apărut un afiş al episcopiei care la început, n-a atras prea mult atenţia trecătorilor. Dar puţin timp după aceasta, în multe din casele oraşului, a început să se vorbească tot mai stăruitor despre el şi, trebuie s-o spunem, aceste discuţii nu erau prea măgulitoare.

Afişul despre care este vorba se intitula: „Latura morală a filmelor". Aşa ceva nu reprezenta nimic nou pentru locuitorii urbei. Şi mai înainte, părinţii bisericii din acest oraş le făceau cunoscută luminata lor părere cu privire la latura morală a filmelor proiectate pe ecrane. De data aceasta însă, ei au săvîrşit, ca să spunem aşa, o gravă greşeală tactică.

Să precizăm: în afiş se vorbea despre două filme — unul francez şi unul american. Să ne adresăm textului. El e atît de laconic şi totuşi atît de grăitor, încît merită să fie reprodus în întregime.

„Cinematograful „La France": „Minăstirea din Parma". Din păcate, acest film ironizează morala aşa cum făcea acest lucru şi Stendhal. Acest film nu este recomandat. **Cinematograful „La Famille": „Ocnaşul din Botany Bay".** Film de aventuri în tehnicolor. Poate fi vizionat de toată lumea"

Aşa dar, episcopia „nu recomandă" (citeşte: interzice) vizionarea filmului creat de regizorul Cristian Jacques după una dintre capodoperele literaturii franceze, în stilul celor mai bune tradiţii realiste ale cinematografiei franceze. Se urmăreşte ca spectatorul francez să fie împiedicat să vadă acest film, în locul lui fiind recomandată una din „supercreaţiile" americane. Episcopia nu este cîtuşi de puţin neliniştită de faptul că filme ca „Ocnaşul din Botany Bay" preamăresc violenţa, că ele sînt vulgare şi antiartistice.

Un compliment jignitor

Militariştii americani îndrăgesc nespus de mult pe acei cîrmuitori europeni care îi urmează cu slugărnicie, îndeplinindu-le, pleacă, toate cererile. Aşa, de pildă, zilele trecute, generalul american Gruenther, actualmente comandant suprem al forţelor armate ale Uniunii Atlanticului de Nord în Europa, a vorbit pe un ton foarte laudativ despre cercurile cîrmuitoare ale Olandei.

Potrivit relatărilor ziarului „De Waarheid", construirea cu succes a aerodromurilor pe teritoriul Olandei a determinat pe Gruenther să fie atît de darnic cu complimentele. „Inchipuiţi-vă, — a spus generalul — că la noi în America ar exista un stat cu un sol excepţional de fertil şi de aceeaşi mărime cu Olanda. Imaginaţi-vă, mai departe, că, în acest stat, ar urma să se construiască 13 aerodromuri. Ce s-ar întîmpla atunci? Guvernatorul acestui stat ar cădea neîndoielnic la primele alegeri".

Generalul american are de ce să se entuziasmeze. Olanda a oferit, într-adevăr, mari suprafeţe din teritoriul său pentru construirea de aerodromuri americane. Indeplinind directivele Washingtonului, cercurile cîrmuitoare olandeze nu s-au dat în lături nici de la a goni pe ţărani de pe pămîntul lor şi de a le distruge casele.

Se mai poate mi a deci cineva că cercurile largi ale opiniei publice din Olanda nu au fost cîtuşi de puţin încîntate de complimentele lui Gruenther? „Fiecare membru al Parlamentului — scrie ziarul „De Waarheid" — trebuie să se simtă jignit de acest dispreţ faţă faţă de supunerea Olandei. Iar în ceea ce priveşte poporul, declaraţia lui Gruenther este o indicaţie care trebuie luată în seamă. Americanii, a spus Gruenther, ar izgoni imediat pe guvernatorul care ar oferi pămîntul fertil al statului său pentru construirea a 13 aerodromuri. Oare această pildă nu merită să fie urmată?"

De ce a demisionat Piccioni

Ministrul afacerilor externe al Italiei, democratul-creştin Attilio Piccioni a demisionat. Zvonurile despre demisia lui au circulat demult, încă de cînd s-a descoperit că fiul ministrului este amestecat în răsunătorul scandal politic provocat de aşa numitul „caz Montesi".

In ce constă acest caz?

După cum s-a mai anunţat, la 11 aprilie 1953, pe plaja Torvaianica, situată în apropiere de oraşul Ostia (provincia Roma), a fost descoperit cadavrul tinerei Vilma Montesi, în vîrstă de 23 ani Poliţia a declarat că Montesi a fost victima unui accident. Or, evenimentele ulterioare au dezmînţit această afirmaţie. Ancheta a descoperit că de moartea tinerei fete nu sînt străini oameni chiar din anturajul cercurilor cîrmuitoare ale Italiei. Descoperirea unei crime a dus la descoperirea altora. A ieşit în vileag tabloul unei profunde decăderi şi descompuneri morale care domneşte într-o anumită sferă a cercurilor cîrmuitoare din Italia.

In centrul activităţii criminale care s-a descoperit a fost un oarecare marchiz Hugo Montagna, mare afacerist, aventurier, în trecut agent al serviciului de spionaj fascist „Ovra" şi al gestapoului, actualmente prieten cu numeroşi oameni de stat ai Italiei — şi Pietro Piccioni — fiul ministrului afacerilor externe. In acest proces scandalos sînt amestecaţi de asemenea fostul şef al poliţiei din Roma, Polito şi superiorul său Pavone, care conducea întreaga poliţiei italiană, — oameni care au îndrumat în mod conştient ancheta pe o pantă falsă. Lucrurile au ajuns pînă acolo încît n-a mai fost vorba atît de împrejurările „cazului Montesi", cît despre putreziciunea întregului sistem de stat din Italia.

Autorităţile au încercat să muşamalizeze cazul. S-a făcut uz de intimidare, de dezinformare, de mită. Cercurile cîrmuitoare au recurs şi la un mijloc atît de preferat de reacţiune cum este dezlănţuirea campaniei anticomuniste, care după socotelile lor trebuia să abată atenţia italienilor de la „cazul Montesi". Or, toate acestea n-au ajutat. Opinia publică din Italia a cerut energic aspra pedepsire a vinovaţilor şi a persoanelor care i-au ocrotit. După cum scria săptămînalul francez „France Observateur", „abcesul a devenit uriaş... Pentru o parte a opiniei publice Pietro Piccioni întruchipează de acum înainte partidul democrat-creştin..."

Dată fiind o asemenea situaţie s-a hotărît „sacrificarea" ministrului afacerilor externe, Piccioni, a cărui demisie au cerut-o încă de mult cercurile largi ale opiniei publice. Dar se va reuşi oare în acest mod să fie muşamalizat scandalul? Lucrul e îndoielnic! Potrivit relatărilor aceluiaşi săptămînal „France Observateur", acum, în Italia, sînt legate din ce în ce mai strîns numele conducătorilor poliţiei italiene Polito şi Pavone, compromişi şi demisionaţi, de numele fostului ministru al afacerilor interne şi actual preşedinte al Consiliului de miniştri, Scelba.

„Increderea opiniei publice faţă de actualii săi conducători, — trage concluzia ziarul conservator englez „Observer" — este subminată în modul cel mai serios".

In aceste condiţii nu se poate scăpa prin demisia unui ministru sau altuia. Piccioni pleacă, scandalul, însă, continuă...

FOILETON

Aceasta s-a petrecut în oraşul Phoenix-City

Nu de mult, oraşelul Phoenix-City — statul Alabama — a fost ocupat de unităţi... ale forţelor armate americane. Da, da, nu am făcut nici o greşeală — am spus exact: ocupat.

Odată cu căderea amurgului, din diferite părţi au ţîşnit în oraş coloane de cumioane militare colorate în verde închis. Unităţi ale infanteriei motorizate au înconjurat clădirea tribunalului municipal şi sectoarele de poliţie. Reprezentanţii autorităţilor militare şi poliţiştii au fost dezarmaţi, acestora din urmă luîndu-li-se pînă şi bastoanele de cauciuc şi cătuşele. Toate drepturile de port-armă au fost anulate şi populaţia a început să predea armele. In scurtă vreme s-au înălţat adevărăţi munţi de automate, de revolvere şi cuţite. A fost predată chiar şi o mitralieră. Comandantul unităţii militare care a ocupat Phoenix-City a preluat întreaga putere, în oraş a fost decretată starea de asediu.

Ce s-a petrecut la Phoenix-City? Să începem mai pe de departe.

Phoenix-City, a cărui populaţie depăşeşte cu puţin 20 000 de oameni, a căpătat de multă vreme renumele unui adevărat pămînt al făgăduinţei pentru gangsteri, pentru falsificatorii de bani, pentru escroci şi pentru patronii de tripouri şi ai caselor de toleranţă.

Intreaga populaţie a oraşului este înarmată. O parte foloseşte armele pentru tot soiul de atacuri gangstereşti, ceilaltă parte — pentru a se apăra de aceste atacuri. In Phoenix-City, focurile de revolver trase pe străzi reprezintă un lucru tot atît de obişnuit ca şi claxoanele de automobil. Aici se deslănţuie adesea adevărate bătălii între bandele de gangsteri rivale, între gangsteri şi poliţie, care reprezintă de fapt şi ea o adevărată bandă de gangsteri. Locuitorii din Phoenix-City s-au obişnuit atît de mult cu luptele de stradă, încît n-au reacţionat în nici un fel la apariţia în oraş a unităţilor infanteriei motorizate americane. Potrivit relatărilor presei, ei credeau că acestea nu sînt decît bande de gangsteri travestiţi, care au recurs la această mascaradă pentru a lichida socotelile cu autorităţile municipale.

Autorităţile statului Alabama urmăreau cu bunăvoinţă dezmăţul pungaşilor şi asasinilor din Phoenix-City. Ele aveau pricini temeinice să o facă. Potrivit datelor oficiale, veniturile realizate de pe urma criminalităţii organizate în Phoenix-City au atins suma de 20 000 000 dolari anual! Dolarii constituiau baza „înţelegerii cu între gentlemeni" dintre autorităţi şi gangsteri.

Cu toate acestea, „înţelegerea ca între gentlemeni" a trebuit să fie încălcată. Pricina a fost asasinarea avocatului Albert Patterson. Patterson de felul lui din Phoenix-City, făcuse imprudenţa să-şi pună candidatura pentru postul de procuror general al statului Alabama. Făcînd acest pas nechibzuit, Patterson a făcut încă unul, care s-a dovedit a-i fi fatal. In timpul campaniei electorale, Patterson a declarat că el va mătura criminalitatea „cu o mătură de fier". „Vă promit în mod solemn — a spus Patterson, luînd cuvîntul în faţa alegătorilor — să întreprind o ofensivă nemiloasă împotriva elementelor criminale care terorizează populaţia statului nostru". El a făgăduit să începă această ofensivă cu oraşul său natal Phoenix-City, numindu-l o „groapă a iadului".

24 de ore după ce îşi rostise discursul Patterson a fost găsit mort în automobilul său. Atît maşina, cît şi proprietarul ei erau literalmente ciuruiţi de gloanţe. După cum scria puţin ironic presa locală, „ofensiva împotriva criminalităţii s-a terminat înainte de a începe".

Desigur, asasinul sau asasinii nu au fost descoperiţi. Postul de procuror general rămînea mai departe vacant. Cît despre căutarea criminalilor, nici nu putea fi vorba. Se părea că problema nereuşitei „ofensive" va fi dată uitării, dar...

Asasinarea lui Patterson, care fusese utilizată de presă ca o ştire de senzaţie, a stîrnit pe neaşteptate, un ecou dincolo de Phoenix-City şi chiar dincolo de hotarele statului Alabama. Pentru a muşamaliza scandalul, care ameninţa cu demascarea unor oameni de stat de frunte, autorităţile au fost nevoite să ia măsuri. Guvernatorul statului Alabama, Elmer Rees, a declarat: „Eu nu văd vreun temei pentru această acţiune. Oraşul nostru este cel mai liniştit şi mai paşnic oraş din statul Alabama".

Se poate ca el să aibă dreptate. Ne întrebăm însă: oare ce se petrece atunci în celelalte oraşe ale binecuvîntatului stat Alabama?!

M. STURUA

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacţia: Bucureşti, str. Piaţa Amzei nr. 4, telefon 4 10.12, 4 66.07 — Convorbiri interurbane 4 41.00. ADMINISTRAŢIA: Str. Colţei nr. 11, telefon 5 93.19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piaţa Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei, pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.